

25. oktober 2007

Kr. 25,-

72. årgang

ORGAN FOR MENTAL, SOSIAL OG ØKONOMISK NYORIENTERING

Nr. 9

VÅRT MÅL: Et fritt levende selvvirksomt samfunn
VÅR METODE: Selvkontroll og hensynsløs, men objektiv kritikk
VÅRT MIDDEL: Ny livsorientering bygget på Kristusimpulsen

MOTTO: Riv ned alle gjerder som skiller menneskene og hindrer dem fra å oppleve og erkjenne våre dype fellesinteresser innenfor vårt felles samfunn. Frem med helhetsfølelsen og totalitetsbevisstheten. Ned med partipolitikken og klassekampen. Frem med det frie levende selvvirksomme samfunn.

Tårnene faller Jihad og globalisert kultur

av Jan Bojer Vindheim

fra tidsskriftet Vannbæren
<http://vindheim.net/vannbaeren/>

Når terroraksjoner settes i scene som dataspill, er det da underlig at noen tror de er illusjoner?

Det er allerede noen år siden Samuel Huntington lanserte sin teori om at sammenstøt mellom sivilisasjoner er de viktigste konfliktene i vår tid. Huntington selv har rullet å modifisere sin teori flere ganger, men begrepet har glidd inn i den allmenne bevissthet. Og selve kronksempelen på slike sammenstøt mellom sivilisasjoner blir nå ansett for å være konflikten mellom islam og vesten. Denne konflikten har erstattet konflikten mellom østblokken og vest-

blokken som den definerende konflikten vi står overfor i mange folks bevissthet.

Det finnes flere likheter mellom hvordan øst/vest konflikten og våre dagers islam/vesten konflikt oppfattes og framstilles i den radikale offentlighet i Vesten. Ikke minst ser vi hvordan opposisjonelle grupper tar parti for dem deres egne myndigheter anser som fiender.

Det kan skje som en ren refleks, som en demonstrasjon av sin egen intellektuelle selvstendighet eller som en markering av opposisjon til amerikansk imperialisme, og ofte uten dypere innsikt i være seg øst-blokkens eller islams sammensatte og konfliktfylte virkeligheter.

Det blir lett problematisk når vestlige opposisjonelle skal støtte de undertrykte massene i fremmede land. I mange tilfeller ender man opp med å juble for nye og verre undertrykkere.

Det er vel kjent at kommunistene og deres sympatisører overså, fornektet eller tilmed forsvarte grove overgrep og systematisk undertrykkelse under Stalin og Mao, og vi ser i dag at man i enkelte miljøer velger å overse, fornekte eller tilmed forsvare ulike islamistgruppers overgrep.

I vårt eget land kan vi se folk som den ene dagen klager over at norske kristne ikke godtar homofile prester, og neste dag er fulle av forståelse for folk som ikke bare mener at homofili bør straffes med døden, men som faktisk dreper homofile.

Oftest er utgangspunktet en avsky for amerikansk imperialisme paret med en sympati for verdens fattige. Disse fattige og undertrykte representeres for mange av arabiske muslimer og ikke minst av det kjempende palestinske folk.

Men når den sunniarabiske palestineren gjøres til symbol for en kamp

mellom den muslimske sivilisasjon og det kristenjødiske hegemoniet har man allerede gjort flere valg som utelukker store grupper også i Midtøsten fra den kategorien man ønsker å solidariserer seg med.

* Ved å legge inn arabisk etnisitet utelukker man tyrkere, persere, kurdere, berbere og mange andre.

* Ved valget av islam utelukker man Midtøstens mange millioner kristne og jøder, samt slike religiøse grupper som parsere, yezidier og drusere mfl.

* Og sist men ikke minst vil man ved identifisere seg med en representant for sunni-islam nettopp ikke identifisere seg med sjiamuslimer.

Dette skal vi komme tilbake til.

Radikal islam

Den palestinske kampen mot israelsk okkupasjon og undertrykkelse

framsto lenge som en verdenslig kamp under ledelse av Al Fatah og PLO. Først de siste årene har den fått en tydelig religiøs dimensjon, manifestert gjennom framveksten av Hamas, som er en moderne sunnimuslimsk vekkelse. Organisasjonen inngår i en bred strømning av grupper som ønsker å vende tilbake til de grunnleggende muslimske verdiene, og som derfor gjerne kalles fundamentalister.

På samme måte som europeiske protestanter i det sekstende og syttende århundre tok avstand fra korrupsjon og skjørlevnet, vender Hamas og liknende grupper seg i dag mot det korrupte lederskapet i Fatahbevegelsen, og mot herskerne i andre muslimske land. Islamistene tar avstand fra maktavernes korrupsjon og vestligorienterte livsstil og krever at de skiftes ut med ledere

■ forts. side 5

«Elsk dine fiender

av Raymond Sverre Larsen

(arbeider som forsker ved Stanford University, California, USA. Er av norsk herkomst. Besøkte sine røtter i Fauske og Sørfold sommeren 2005.)

(Leserne bør gjøres oppmerksom på at denne artikkelen ble skrevet 10.juli 1990)

"Men til dere som hører på meg, sier jeg: Elsk deres fiender, gjør godt mot dem som hater dere, velsign dem som forbanner dere, og be for dem som krenker dere. Slår noen deg på det ene kinnet, så by fram det andre også. Om noen tar fra deg kappen, så nekt ham heller ikke skjorten. Gi til hver den som ber deg, og om noen tar fra deg det som er ditt, så krev det ikke tilbake. Som dere vil at andre skal gjøre mot dere, slik skal dere gjøre mot dem."

"At dere elsker dem som elsker dere, er det noe å takke dere for? Selv synderne elsker dem de selv blir elsket av.

Og om dere gjør godt mot dem som gjør godt mot dere, er det noe å takke dere for? Det gjør jo også synderne. Og om dere låner ut til dem dere venter å få igjen av, er det noe å takke dere for? Også syndere låner til syndere for å få like mye igjen. Nei! Elsk deres fiender, gjør godt og lån bort uten å vente noe igjen. Da skal deres lønn bli stor, og dere skal være Den høyestes barn. For han er god mot de utaknemlige og onde. Vær barmhjertige, slik deres Far er barmhjertig."

"Døm ikke, så skal dere ikke bli dømt. Fordøm ikke, så skal dere ikke bli fordømt. Ettergi, så skal dere få ettergitt. Gi, så skal dere få: Et godt mål, sammenrustet, stappet og breddfullt, skal dere få i fanget. For i det målet dere selv måler med, skal

det også måles opp for dere." (Lukas 6, 27-38)

"Hvorfor kaller dere meg 'Herre, Herre!' og gjør ikke det jeg sier?" (Lukas 6, 46)

Ta for dere den mest radikale og omvendende uttalelsen fra Jesus til sine tilhengere, en som vanligvis er den minst benyttede i kirken i våre dager på grunn av sine ubehagelige implikasjoner for våre ikke-omvendte liv: "Elsk dine fiender!"

Hvis verden virkelig ville følge dette budet, som kommer fra en av de mest siterte skriftstedene i Bibelen, ville vi da ikke bare omvende oss selv men hele verden?

Vår vanlige respons er som følger: Jesus snakker her om den teoretiske oppførselen til en som er så hengiven til ham at personen vil utføre både rasjonelle og irrasjonelle handlinger - slik som Jesu disipler.

■ forts. side 8

Film under utvikling

Undertegnede fikk nylig utviklingstilskudd fra Norsk Filmutvikling til en dokumentarfilm om Bertram Dybwad Brochmann og Samfunns-partibevegelsen på 30 tallet. Dette prosjektet er fortsatt på planstadiet, men nå bør det vel etterhvert bli mulig å finansiere en slik film. Så nå trenger jeg hjelp til utgravinger av historien! Bl.a. skal Stortingsreferatene fra periodene til BDB og Smeden fra Bleik på Stortinget gjennomgås.

Jeg leter etter drama, humor og kraft til en underholdende dokumentarfilm. Jeg vil gjerne ha linker og stoff til opponenter; politiske stemmer, hets og uttalelser som advarer, svartmaler og latterliggjør BDB og det han står for. Slikt er gull verd når vi skal dramatisere disse gamle konfliktene. Arbeidstittel på prosjektet er "Paria" Og skuespillere skal hjelpe med å gjøre disse sitatene levende.

Og jeg trenger linker, brev, notater eller hefter om hendelser, møter osv. Her har jeg hatt god hjelp i Samfunnslivnumrene som er lagt ut på internett. Når jeg kan sitte hjemme og bla i disse arkivene ser jeg hvor flott det er at historisk materiale blir lagt ut på nettet. Men jeg vil gjerne komme litt bak dette også, og finne de helt personlige bitene i dette store puslespillet.

Jeg vil gjerne vite mer BDBs Mor og om hennes tragiske dødsfall da BDB var 10 år, og om hans Far. Og flere biter om BDBs kone.

Det hun forteller fra forlovelsestiden - om et av BDBs første foredrag, over en skulptur med en mann i lenker og en engel som stiger ned og befrir ham, er gull verdt. Finnes det mer om hans kone og hans kones familie? Finnes psykolograpporten som det siteres fra i "til mentalundersøkelse" i sin helhet noe sted? Det er mye som skal på plass, så her er jeg takknemlig for hjelp. Skriv evt. til oddvar@chrifco.no

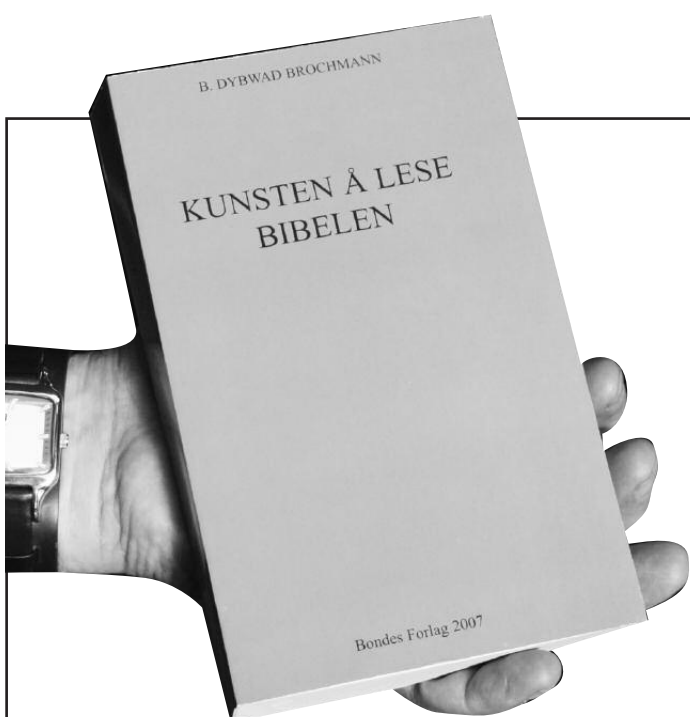
Hilsen Oddvar Einarson www.chrifco.no

SamfunnslivGrunnlagt
1931

Sosialpsykologisk avis

Organ for folkebevegelsen
for ny livsorientering
(Tidligere Samfundspartiet)Bertram Dybwad Brochmann
grunnleggerDag Ove Johansen
8200 Fauske
tlf. 756 42 754E-post: dagoj@online.no
redaktørAnders Ryste
disponent og hjelperedaktør
6150 Ørsta

Med i redaksjonen

Astrid Strømme
Indre Sædal 16,
50 44 NatlandAase Brenne
Utløbakken 43
5260 Indre ArnaVed innbetalinger benyttes
NB! Postgironr.: 0532.08.40645Internett: www.samfunnsliv.no

Kunsten å lese Bibelen

Er dette høstens viktigste bok? Eller kanskje århundrets?

Bertram D. Brochmanns enestående "Kunsten å lese Bibelen" ligger nå klar til utsendelse til søkende sjeler som ønsker å gå noen skritt videre enn det den norske kirke har bedrevet de siste årtiene.

Boken, som er trykket hos AIT i et opplag på 3000 eksemplarer som en lettlest pocketbok, selges til abonnentene av Samfunnsliv for kr. 100,- pluss porto kr. 23,-. Bestill så mange du ønsker direkte fra Samfunnslivs redaktør på Fauske på telefon 93 85 04 11 eller bruk epostadressen dagoj@online.no.

Dette må være den perfekte julegave for 2007? Eller kanskje nyttårgaven – som inspirerer til nye, friske tanker for det kommende året 2008.

For ikke-abonnenter er prisen på boken satt til kr. 150,-pluss porto (kr. 23,-) Likevel en overkommelig pris for en så viktig bok for vår tid.

Støtt opp om nytgivelsene av B.D. Brochmanns og G.E. Bondes bøker! I disse tider oversettes Bondes TOTALITETSØKONOMIEN til engelsk.

DOJ AS AR

LEDER -

Kunsten å få folke til å lese «Kunsten å lese Bibelen»

Muligens kommer redaktøren av Samfunnsliv TIL å gjøre et lite stunt i Fauske i forbindelse med nytgivelsen av Brochmanns bok "Kunsten å lese Bibelen". Som kjent spikret Luther sine kritiske teser til pavekirken på kirkedøren. Kanskje er det det man må gjøre også her på Fauske for å skape blest om Brochmanns bok. Lage en liste med punkter med Brochmanns kritiske syn på kirkekristendommens avsporinger, stifte den på kirkedøren og avvente reaksjonene. Dette vil kanskje skape førstesideoppslag om Brochmann og boken hans. Muligens i meste laget for folk flest? Eller det dette man må gjøre for å få oppmerksomhet i dagens kaotiske og overfylte medie verden?

Boken er, når dette kommer på trykk, antagelig alt sendt ut til abonnentene vedlagt giroblankett.

Som nevnt i tidligere ledere har nytgivelsen av BDBs bok vært et stort og tidkrevende arbeid. Først ble originalboken skannet inn side for side (300 sider), deretter samlet til en stor Word-fil på PC, deretter gjennomlest for korrektur, språklig vasket, deretter vidresendt til AIT i Trondheim, som har satt boken opp som trykkeklar pdf-fil. Så mottok vi manus på nytt for korrekturlesning derfra. Etter gjennomlesning og siste kontroll, ble manus sendt som epost tilbake og trykkingen kunne foretas. Boken er trykket i 3000 eks. og selges til abonnentene for kr. 100,- pluss porto, noe som må være overkommelig for de fleste.

Det er utsendt anmelderseksemplarer til en rekke aviser i Norge, fra Vårt Land til Dagbladet, Nordlys og Avisa Nordland. Om vi får noen respons ang. bokutgivelsen er ennå uklart.

Derfor denne ideen om å lage et stunt på kirkedøren i Fauske. BDBs bok er å anse for like viktig for en ny reformasjon innen kirken slik Luthers var det den gangen han kritiserte pavekirken med sine 95 teser.

I forbindelse med dette stuntet er det ikke usannsynlig at avisene vil ha en aldri så liten samtale med meg ang BDB.s bok – som jeg vil karakterisere overfor dem som høstens, om ikke århundrets, viktigste bok.

Fete overskrifter og dramatiske utsagn er noe folk flest tenner på. Det er vel på tide å slutte med å gå stilt i dørene – Og deretter banke opp en liste av BDBs punkter på kirkedøren i Fauske...

 DOJ

Kronerulling

Vi får kanskje sette i sving en kroberulling for avisen igjen, slik det ble gjort i «gamle» dager. I så fall starter jeg med å bidra:

DOJ kr 500,-

Redaktører 2007

JANUAR: Dag Ove Johansen
FEBRUAR: Astrid Strømme
MARS: Dag Ove Johansen
APRIL: Astrid Strømme

MAI:
JUNI:
AUGUST:
SEPTEMBER:
OKTOBER:
NOVEMBER:
DESEMBER:

Dag Ove Johansen
Astrid Strømme
Dag Ove Johansen
Astrid Strømme
Dag Ove Johansen
Astrid Strømme
Dag Ove Johansen

Det gjelder mer

Godtroende til gamle vaner,
Går i Gammel-Eriks baner.
Matvaner med forførte ganer,
Kan ende verre enn man aner.

Den unngår å få passet påskrevet,
Som ikke svikter det som er påkrevet:
Å passe på som aldri før,
For å unngå "kjemikalie-føde",
Som bevirker sykdoms-døde.

Hvorav så mange tidlig dør,
Som først blir kreftsyk og ufør.
Det gjelder å passe på som en smed,
Før Satan medvirker at det kan skje,
Og ender med forferdelse.

Den unngår kreft, som bruker tankekrefter
For å unngå slikt,
Man ei bør trakte efter.
Det gjelder følgelig mer enn før,
Å ha det klart, hva vi ei bør.

Kort sagt: Å vite hva vi gjør.
Tenk ikke mer "gammel-logisk".
Tenk nytt. Tenk daglig ØKOLOGISK!

SOH

På korsveien

Med Jesus ved din side

Med Frelseren gikk de – side om side,
Apostlene ved Påske-tide.
Hva skjedde underveis til Jerusalem,
Før de med Jesus kom helt frem?

Selv apostelen PETER, ble av Satan fristet,
Som ved innskyttelse, ham overlistet.
Da han besindigheten mistet:
"Velmenende", han Jesus fristet.

Hvor meget mer må da vi,
Oss selv bekjempe, for å bli
Selvkontrollert – og djevel-fri...

Av Mesteren fikk Peter klar beskjed,
Fordi han ikke innså det:
"Vik bak meg – Satan!" sa han.

Ved denne anledning har Mesteren sagt,
Vekkende om tankefeil og Satansmakt;
Mot det han på korset fikk fullbrakt.

SOH

KRISEN I BURMA

Hva skal man egentlig med et handlingslammet FN som ikke makter å komme frem til en fordømmelse av det som skjer i Burma? Denne gangen er det Kina og Russland som nekter å være med på fordømmelsen. I andre sammenhenger er det USA som stritter i mot.

Veto-retten som enkelte nasjoner har i FN-sammenheng bør avskaffes snarest mulig hvis FN skal være et demokratisk instrument i fremtiden.

DOJ

Nobelprisvinner lefler med rasisme

Den amerikanske nobelprisvinneren i medisin, James Watson, skaper storm og assosiasjoner tilbake til gammel raseteori med kontroversielle uttalelser.

Helge Mathisen (sakset fra www.magazinet.no)

I et intervju med den britiske avisen Sunday Times nylig sa Watson, en pioner innen arbeidet med arvestoffet DNA, at svarte mennesker er mindre intelligente enn hvite. Derfor er Afrikas framtidssynsaker dystre, fremholdt den nå 79 år gamle amerikanske genforskeren.

- All sosialpolitikk bygger i våre dager på forutsetningen at deres intelligens er den samme som vår. Men slik er det egentlig ikke, fortsatte Watson, som tilføyde at "folk som har med svarte ansatte å gjøre, oppdager at det ikke stemmer".

- Disse synspunktene går langt ut over rammene for akseptabel debatt, sier en talsmann for vitenskapsmuseet Science Museum ifølge BBC. Watson skulle fredag ha holdt foredrag ved museet i London, i tilknytning til hans nylig utgitte selvbiografi.

Dette utsolgte foredraget er nå avlyst av arrangøren på grunn av Watsons uttalelser. De andre stedene hvor professoren etter planen skal forelese har foreløpig en avventende holdning til hva de skal foreta seg.

Kampanje

Et av disse er Universitetet i Cambridge. Der har det oppstått debatt mellom studentene om hvorvidt Watson bør få entre plattformen på tirsdag.

- Hans kommentarer er en del av en politisk kampanje som prøver å rettferdiggjøre og unnskyldte situasjonen til svarte mennesker i verden i dag, uttaler studentlederen Junior Penge Juma til Independent.

Anerkjent

James Watson vant nobelprisen i medisin i 1962 sammen med britene Francis Crick og Maurice Wilkins. De ble hedret for sin påvisning av den såkalte doble heliksen (skruelinjen) som er karakteristisk for molekylene i arvestoffet DNA.

Etter sin ankomst til Storbritannia forsøkte professoren og moderere seg noe, og legger skylden på delvis feilsitering.

- Jeg kan skjønne mye av reaksjonen som har kommet. For hvis jeg hadde sagt det jeg er sitert i å ha sagt må jeg bare innrømme at jeg er forvirret. Jeg må bare unnskyldte til de som har forstått mine ord dit hen at Afrika som kontinent skal være genetisk underlegent. Det var ikke dette jeg mente, hevder Watson.

Likevel fastholder han at studier av gener kan hjelpe oss å forstå variasjoner i intelligens. Watson forklarer videre at han aldri har vært redd for å si det han mener, selv om det

har ført til bråk.

Han mener gener kan redegjøre for mange atferdsmessige trekk, inkludert både intelligens og kriminalitet. - Tanken på at noen mennesker er født slemme gjør meg opprørt. Men vitenskapen er ikke her for å få oss til å føle oss vel, sier nobelprisvinneren.

Ikke nytt

Selv om disse uttalelsene kom i forbindelse med Storbritannia-besøket denne uken, er det ikke første gang professor Watson kommer med kontroversielle utspill.

Ifølge Independent skal han i 1997 ha uttalt at en kvinne bør ha rett til å abortere sitt ufødte barn hvis tester kunne avsløre at barnet ville bli homoseksuell.

Han skal noe senere ha insistert på at kun snakket om et hypotetisk valg som ikke kunne bli gjennomført. Watson har også antydnet at det er en sammenheng mellom seksuall drift og hudfarge, hvor svarte mennesker har en høyere drift enn andre.

Watson støtter utstrakt bruk av

bioteknologi med det argumentet at det kan føre til at «dumhet» en dag kan bli kurert. Skjønnhet kan også skapes ved hjelp av genteknologi sier han.

- Folk sier det ville vært forferdelig om vi lagde alle jenter pene. Jeg synes det hadde vært flott, siteres han i avisen.

Støttespiller

Etter intervjuet i Sunday Times har Watson blitt møtt med en storm av kritikk, spesielt i Storbritannia. Mange har fått assosiasjoner til sosialdarwinistisk tankegang. Den kjente professoren og ateisten Richard Dawkins har tidligere støttet mange av Watsons synspunkter.

Nå har han imidlertid nektet å kommentere det hele. Det til tross for at de to skal delta på et arrangement i Oxford sammen til uken. Også politisk har uttalelsene til Watson skapt engasjement.

- Disse kommentarene er dypt krenkende og vil kun sørge for oksygen til det britiske nasjonalistpartiet (BNP), uttaler kunnskapsminister David Lammy om saken.

Bokliste

Over bøker av interesse for nyorienteringen og som kan bestilles og forsendes fra BONDES FORLAG, v/ Dag Ove Jhansen, 8200 FAUSKE eller 6150 Ørsta

NB! De fleste av disse bøkene finnes også i mange av landets biblioteker. Det tas forbehold om alle bøkene fremdeles finnes på lager.

- Bertram Dybwad Brochmann: "Nytt lys over livet", kr. 100,-
- BDB: "Veien til det nye land", I. "Åndsrevolusjon", kr. 100,-
- BDB: "Veien til det nye land", II. "Bevissthetslivet", kr. 100,-
- BDB: "Veien til det nye land", II. "Eksakt vurdering og verdilære", kr. 100,-
- BDB: "Veien til det nye land", IV. "Nøklene", kr. 100,- (Utgitt med tilskudd fra Chr. Mikkelsen)
- BDB: "Veien til det nye land", IV. "Verdens Frelser I", kr. 150,- (BDB's ungdomsbok, innholdende hans livsprogram)
- BDB: "Veien til det nye land", VI. "Verdens Frelser II", kr. 150,-
- BDB: "Til mentalundersøkelse", kr. 150,-
- Sivilingeniør G. E. Bonde m. fl.: "Populær innføring i fremtidens samfunns-lære. Logokratiet" - 4 bind á kr. 100,-
- BDB: "Åpent brev til Rikskansler Adolf Hitler" (1937), kr. 50,-
- BDB: "Realøkonomi kontra fiktivøkonomi", kr. 25,-
- G. E. Bonde: "Totalitetsøkonomien" - 3. utgave kr. 150,-
- G. E. Bonde: "Det norske alternativ til kommunismen", kr. 25,-
- G. E. Bonde: "B. Dybwad Brochmann og hans livsverk" (Minneforedrag 1956), kr. 25,-
- Bent Lindwall: "Konsten att läsa Biblen", kr. 150,-
- Axel Möller: "En ukjent verden", kr. 100,-
- Lege Nils Røhnæk: "Menneske du er ånd", kr. 40,-
- Alf Dahlberg: "Varig fred", kr. 100,-
- Ole Røyseth Brende: "Det pengeløse Samfund", kr. 100,-
- Anders Ryste m.fl.: "Nytt lys over samfunnslivet" Hefte I - II - III, kr. 50,-
- Anders Ryste: "Bli som barn igjen", kr. 50,-
- A. Fagereng: "Dekapitalisering og desentralisering", kr. 15,-
- Olav Sætre: "Alle må være ett", kr. 100,-
- Einar Mikkelsen: "B. Dybw. Brochmann og hans ettermæle", kr. 100,-
- Dag Ove Johansen: "Jesusbomben" (en kritisk gjennomgang av Matteus-evangeliet), kr. 25,-
- Alvin Fagereng og Anders Ryste: "Uvitenhetens inflasjon", kr. 50,-
- Jac. Jacobsen: "Nord Norsk Arbeidsliv og Bedre tenkemåte", kr. 50,-
- Anders Ryste: "Den nyorienterte skole", kr. 100,-
- Anders Ryste og Aase Brenne, Bertram Dybwad Brochmann Minnebok, kr. 150,-
- Anders Ryste m. fl.: "Troen på fiktivene", kr. 70,-
- Anders Ryste m. fl.: "Fredens Sosiologi", kr. 70,-
- A. Fagereng: "Fødselsdagsgave", kr. 50,-
- M. Gjellestad: "Det kristne paradoks, Paulus og dobbeltmoralen", kr. 70,-
- Anders Ryste: "Ny livsorientering i Norden", kr. 100,-
- Anders Ryste: "I helhetens lys", kr. 100,-
- Anders Ryste: "I begynnelsen var diskusjonen", kr. 100,-
- Anders Ryste: "Under ein høgare himmel", kr. 100,-
- Dag Ove Johansen: "Johansens åpenbaring", (essay/noveller), kr. 100,-
- Bertram D. Brochmann: KUNSTEN Å LESE BIBELEN (nyutgave 2007 - 462 s.): kr. 150,-**

Frå a.r.: Har ikkje alle desse bøkene.

Send ei bestilling. Kanskje kan det lukkast å finne nokre av dei.

Helsing a.r.

Hvordan en nasjon går i hundene.

Kan et folks sosiale drifter bli perverse?

”Sosial perversitet”

Av Bertram D. Brochmann
(fra Samfunnsliv nr. 3,
1. årgang, 1931)

I Dagbladet for 31. august 1931
finner vi følgende telegram:

En grusom oppagelse.
Kvinnen som hadde ofret alt for
hundene.

Berlin 31. august.

I Saarbrücken fantes en velhavende gammel dame, fru Braun død i sin villa. Hun hadde ikke vist seg på flere dager og politiet brøt seg derfor inn i villaen, hvor fruene levde alene med 8 hunder. Man fant hennes lik på gulvet, delvis oppett av hundene. Hun er død for flere dager siden. Hundene var i beste velgående. Det var sørget godt for dem både med mat og vann. Fru Braun har sultet seg selv til tross for at hun etterlater seg 800 000 mark til et hundepensjonat. Ved sin død veide hun 30 kg.

Slike begivenheter kan ikke ses isolert. De er tidsfenomener og må sees i sammenheng med den tidsperiode vi lever i. De er sykdomssymptomer på samfunnslegemet og symboliserer indre sykdommer i samfunnets oppbygning. Det kan trekkes psykiske paralleller fra det individuelle over på det kollektive — selv om dette må gjøres med forsiktighet og med de psykiske realiteter for øye. Når samfunnet in-

gjennomgår kriser, vil symptomene være tallrike og mangeartede. Vår tid er nettopp en slik kriseperiode.

«Fru Braun» symboliserer ypperlig den tyske nasjon, samtidig som hun selvfølgelig også er symbolsk for den utviklingsfase de europeiske samfunn som helhet er i for tiden.

Tyskland er en «velhavende gammel dame». Tyskland eier fra gammelt av uendelige naturrikdommer, men likesom fru Braun får de ikke nytte godt av dem. Og likesom fru Braun er det for største delen selv skyld i sin skjebne. Deres mentalitet har vært deres skjebne. Fru Braun ofret alt for sine pasjoner — det har også Tyskland gjort. Tysklands pasjon har vært «orden og system», stats sosialisme, arbeidsløshetsfor-sikring, fagforeninger, politiske organisasjoner, partipressen, ”upolitiske” organisasjoner, ”organisert” agitasjon osv.

Å ofre seg selv for hundene vil menneskelig sett si en ombytning av det primære og det sekundære i livet. Livets dynamiske krefter er kommet på avveier — fru Braun har vært perverst innstillet. Og det er perversiteten som særpreger Tyskland av i dag, både legemlig og åndelig sett. Den tyske nasjons dynamiske livskrefter er kommet på feil spor. Den kraft og de rikdommer som de skulle bygge seg selv og sitt levende samfunn med, har tyskerne ”lånt” til de døde institusjoner staten, bankene og de politiske organisasjonen: — «hundene». Tyskernes sosiale instinkter er blitt suggerert og omformet til det perverse. Tyskernes uendelige offertrang og offergle-

de er blitt tatt i bruk av offentlige og politiske hunder og hyener! Alt det tyskerne har ofret til sine «velgjørere» og «leiere» har de bare fått mer «orden og system», mer stats sosialisme og partiorganisasjon, mer elendighet, er partipresse og agitasjon igjen for. Det naturlige sosiale instinkt er blitt til en pervers pasjon for å tekkes de sosiale makthavere. Det tyskerne må betale i erstatning til de fremmede, er intet mot det de betaler for å opprettholde den «orden» og det «system» som preger Tyskland av i dag. Jo fattigere et folk blir, desto ivrigere ofrer det resten av sin velstand på sin stat og sine institusjoner, i den tro, at nå blir de selv og deres samfunn rikere! Når et folks sosiale drifter er kommet på villspor på denne måte, er det ingen grenser for den elendighet en nasjon frivillig kan nedsenke seg i, og folkets perversitet er da av en lignende slags som den gamle dames overdrevne omhu for sine hunder. Menneskehetens historie viser oss uavlatelig at de politiske institusjoner i det lange løp alltid har ruinert sine samfunn, men dette forhindrer ikke at folket biter tennene sammen og forsverger seg på at staten må være identisk med dem selv, med det levende samfunn!

Det vi her har nevnt er et eksempel på «de sosiale drifters omtransformering» og er en parallell til f. eks. de seksuelle drifters omtransformering, eller forskyvning, hos individet. Samfunnene har sine sjelelige sykdommer likesom den enkelte.

Legg videre merke til i telegrammet fra Tyskland, at «hundene var i

beste velgående». I Tyskland blomstrer forenings- og organisasjonsvesenet som aldri før, tross folkets armød, — «for dem er det sørget godt både med mat og vann». Tyskland er «delvis oppett» av disse hunder, men fortsetter å ofre sitt liv stykke for stykke.

Fru Braun etterlot sig 800 000 mark til et hundepensjonat. For et par måneder siden skrapet den industri sammen sine siste reserver og stillet en garanti på 500 000 000 gullmark til disposisjon for «hundene» i staten. Det ville i denne forbindelse være interessant å få opplyst om den gamle dames hunder virkelig får nytte godt av de 800 000 mark? Jeg antar at folket, hvis det fikk sin vilje, også ville la disse penger gå til institusjonene — de sosiale hunder?

Troen på pengenes skaperkraft og

evne til å holde livet oppe er en annen side av tyskernes perversitet for tiden. Tyskland har virkelig opprettet et «hundepensjonat» for sine kjæledegger, de mektige institusjoner og organisasjoner. Disse lever som pensjonerte på det tyske produksjonsliv, som med glede utsulter seg selv for å holde liv i hundene og hyenene. Hvis det tyske folk holder på stort lenger på samme måte, vil det gå til grunne, og de innenlandske og utenlandske hyener vil fråse i dødsboet.

Slik går en nasjon i hundene! For dem som har øyne å se med inneholder det korte telegram fra Berlin Tysklands nåtidshistorie i et nøtteskall. Det vil i sannhet bli ”En grusom oppdagelse” når det tyske folk oppdager hvilken ulykkelig blindgate det er kommet inn i.

Impuls-feller

Hvor lett er det å overse,
Mangt seeren sier, vi bør se.
”Lynsnare impulser er fra Satan,” sa BDB.
De plumpe, plumper ut med alt,
Som blir inn-skutt og innfall-falt.
Velmenende kan også gå i feller,
Når de blindt alt impuls-forteller.

SOH

Samfunnsliv for 10 år siden:

Kreftceller finnes også i sjelen

Kreft er å forstå som en folkesykdom. Teoriene om årsaksforholdene er mange og sammensatte. Noen mennesker legger mest vekt på den kjemiske forurensningen av vår mat. Andre personer mener at det er psykologiske forklaringer til kreftutvikling. Det er rimelig å tro at det er både indre og ytre årsaker til at noen celler i kroppen vår plutselig begynner å vokse ukontrollert.

I følge Margrit Kennedy eksisterer det følgende tre typer av vekst:

1. Naturlig vekst
2. Lineær vekst
3. Eksponentiell vekst

Den naturlige veksten kjenner vi alle. Det er den LIVET er knyttet til. Med liv tenker jeg på planter, dyr, fisker, fugler og mennesker.

Den lineære veksten er knyttet til en mekanisk økning av f.eks. industriell produksjon. Denne veksten skjer ikke ut ifra iboende, selv virksomme krefter, men ut ifra ytre og tilførte krefter. Vår måte å håndtere pengeøkonomien på, fungerer etter dette prinsippet. Vekstbegrepet kunne her ha vært skiftet ut med begrepet økning. Det hadde vært et mer dekkende uttrykk for det faktiske forholdene.

Kreftutviklingen følger et eksponentielt

vekstmønster. Eksponentiell vekst må vi bevisst lære oss å forstå med intellektet. For mange mennesker er dette problematisk. Veksten skjer ved at av en celle blir det først 2, så 4, deretter 8, 16, 32, 64, 128 osv. Veksten foregår med andre ord hurtigere og hurtigere, og når man endelig oppdager sykdommen, har den ofte nådd en vekstfase der man ikke lenger kan stanse den. I naturens verden er en slik vekst knyttet til nedbrytningsprosesser, dvs. til sykdom og død.

Naturlegen Torleif Stangeland i Stavangerområdet mener at kreft er en forgiftningssykdom og mangeltilstand. Han mener at utviklingen av sykdommen dreier seg om fem nøkkelstoffer, natrium, kadmium, nitrogen, karbon og tinn. Giftene kommer i oss via næringskjeden fra jordbruket.

Et tankekors er det at Stangeland mener at kreftutvikling kan oppdages på et langt tidligere stadium ved auraanalyse. Det er verdt å merke seg at Stangeland mener at vår mat er tappet for livskraft. Livskraft er å forstå som noe reelt, riktignok usynlig for vårt fysiske øye, men likevel observerbar av bl.a. naturmedisinere. Livskraft er bygget opp av energi som består av ulike bølgelengder.

Heidi Tuft er klinisk psykolog. Hun har et annet utgangspunkt for å forklare årsaken til at

noen celler begynner å løpe løpsk. Hun legger hovedvekten på at det er sosiale og psykiske forhold som er sentrale faktorer.

Tuft har skrevet en bok om dette. Den heter «Kreftceller finnes også i sjelen» (H. Tuft, 1987). En slags hovedtese i boken er at kreften er et signal fra kroppen vår om at noe er galt med livet vårt...

Den første del av boken engasjerer ikke så mye. Det gjør derimot den andre delen. Her er kapitlet «Psykologisk forståelse av kreft» å anbefale. Der heter det seg at det er følgende to hovedfaktorer av teorier som har utkrystallisert seg fra all forskning som er pågått innenfor dette feltet. Teoriene er knyttet til at:

1. Tap, sorg, depresjoner og håpløshet er faktorer som kan utløse kreft.

2. Personer som har vanskeligheter med å uttrykke følelser, spesielt negative, og kanskje attpå til har skjøre mestringsmekanismer, foruten en selvoppofrende holdning og en tendens til å rette seg etter andres forventninger er i farensonen.

De ytre traumene som er knyttet til tapsteoriene kan være død, skilsmisser og ekteskapskriser, sykdom, flytting, tap av venner, skifte av jobb og tap av en sentral posisjon.

Heidi Tuft sier at det finnes belegg for å si at de kreftrammede har en psykologisk konstitu-

sjon som minner mye om den som selvmordskandidater har. Noe i disse menneskene har gitt opp, og langsomt begår de et ubevisst selvmord.

Tuft peker på Wilhelm Reich sin oppfatning av kreft. Reich oppfattet kreft som «en sykdom som følger etter en følelsesmessig resignasjon, et avkall på håp».

Tuft sier videre at mange forskere mener at den viktigste komponenten i kreftutvikling, er en kronisk spenningstilstand. Ja, denne faktoren oppfattes som kanskje viktigere enn både kostholds faktoren og sigarett røyking.

De følelsesmessige forstyrrelser sees ofte hos kreftpasienter i form av depresjoner og oppgitthet, og fortvilelsen som etter hvert kan observeres, kan pasienten ha båret lenge bak sin *veltillpassede* og *«fornuftige»* fasade i årevis...

Heidi Tuft sin bok er lettlest, en populær skrevet dagbok som jeg vil anbefale alle å lese. Tuft sin psykologiske innsikt er unik!

Astrid Strømme
— cand. mag —

Demagogi og kritikk

AV Svein O. Hauffen

Når kritikkysken er maksimal og selvkritikken minimal, blir følgende derefter. Mange debattinnlegg burde hatt følgende efterskrift: "Skrevet - men ikke lest, av innsenderen."

Som kjent finnes diverse foreldre som "ubevisst" projiserer sitt ego inn i sine barn og krever av dem at de skal være først og best i idrett, skole osv. slik at de "stedfortredende" kan tilfredsstillte foreldrenes forfengeligheit, ærgjerrighet m.m. At antatte "rivaliserende konkurrenter" blant andre barn da kan virke forargerlig på nevnte, er begripelig, men uakseptabelt om det eksponeres mot andre. Spesielt om man går verbalt løs på "konkurrentenes" foreldre, med intellektuell uredelighet.

Kritikk og musikk

I Morgenbladet nr. 38 står en vel-skrevet kommentar til Oslos nye konserthus' program i åpningsse-songen. Redaktør Alf van der Hagen om Hege Høisæter: "Hun har en stor stemme, men er ingen god Carmen." Og tilføyet bekreftende: "Min datter på syv år så henne i sommer i Stein Wings regi - og utbrøt i pausen: Pappa, hun er ikke frekk nok som Carmen!"

Mor til en 8 års gutt tydet nok dette som "rivaliserende" i forhold til egen sønn: "Han skjønnte lite av hva Carmen hadde fore." Og siterer så 7-åringen. Morgenbladet nr. 39. Nevnte ene replikk ble åpenbart for meget av det gode: "Nå må jeg få slå alarm!" Hun insinuerer bl.a. at redaktøren mangler kritisk sans, "blander ting sammen" og angivelig "lar sin datter få felle den kunstneriske dommen". Når usaklig kritikk av mislikte ytringer avsluttes slik: "Dette kan virke alarmerende på vanvittig mange!" - men samtidig innledes slik: "Nå må jeg få slå alarm" avslører det at hensikten med sistnevnte er å bevirke førstnevnte. I tillegg benytter hun på fiktivt grunnlag demagogiserende spydigheter ved usaklige insinuasjoner om at "han involverer mindreårige" og "at vi heretter kan forvente at redaktørens datter på syv år også vil anmelde Don Carlos for leserne? Eller Orfeus? På toppen av det hele kan altså nevnte replikk "virke alarmerende på vanvittig mange!"

Man minnes Kumbels treffsikre karakteristikk:

"I mang en form for polemikk benyttes det probate trick, å dutte folk en mening på, hvis vanvidd alle kan forstå!"

FRP ER AMERIKANSK?

Sitat fra Frp-nett der den nye internasjonale sekretæren i partiet, Kristian Norheim, blir intervjuet. Der sier han bl.a. følgende (sitat):

- FrP har mye amerikansk over seg, og som liberalist og ideolog så henter jeg mye av tankegodset fra USA, smiler Norheim før han påpeker at amerikanerne begrenser statens makt. - Amerikanerne har en grense for hvor mye makt staten og politikerne skal ha - noe jeg mener er fantastisk bra! De setter individet i høysetet! (sitat slutt).

Han burde se Michael Moores siste film "Sicko" som handler om helsevesenet i USA. Der må man kjøpe seg forsikring for å få behandling. Men de som har råd til dette får jo ikke alltid hjelp heller: leger og forsikringselskaper kjemper hardt for å slippe å betale ut penger til behandlingen av pasienter med forsikring.

DOJ

Samfunnsliv for 10 år siden:

Skal børsane styre verda?

Kommunane er bundne av gjeld oppover øyrene. Det same med fylka og staten. Store og ikkje minst små bedrifter basar på same måten. Det er blitt som ein ufråvikeleg konvensjon at slik skal samfunnet styrast. Gjeld og renter skal fungere som største utgiftsposten i driftsrekneskapen. Lønnsutgiftene er faktisk mindre i så mange høve.

Spørsmålet er: Skal finansieringa for all framtid vere slik at eit hus, ein bil, eit fly, ein gard, ein båt og så mykje meir skal betalast med pålegg av fluktuerande renter, så ein eigedom blir å måtte betale minst to, kanskje tre goner, før ein kan seie at eigedommen fullt ut er blitt eigarens? Vi praktiserer i samfunnet i dag (1997) eit økonomisk system som på alle måtar bør vere avleggs.

I ein fabrikk trengst det m.a. nye maskinar, maskinar som vernar arbeidsfolk og er meir økonomisk. Skal fabrikkene ha midlar til å kjøpe nytt, må gamalt skrivast av. Avskrivingsprinsippet er for lengst kome i bruk. Men så kan ein spørje: Kvifor er ikkje et liknande prinsipp kome i bruk også når det gjeld den innanlandske gjelda som kommune, fylke og stat er nedsylta i? Ville ikkje dette styrkje det kommunale sjølvstyre og frigjere nye initiativ? Ja, vi kunne gjere oss oljemilliardane til nyttes utan å ottast for inflasjon?

Det verkar kanskje noko uhovert å trekkje fram frå Bibelen Moses sitt Jubelårssystem. Han ville avskrive all gjeld kvart 49. år. I dag bør det kome på tale med langt kortare intervall takka vere den tekniske utviklinga. Men sjølv sagt, så lenge våre leiande politikarar, pressa, skulane og universiteta med sine økonomar, ikkje har lært, at pengane skal vere bytemidlar, og ikkje oppdikta verdiar som kan yngle og handlast med som var dei båt og bil, så lenge vil t.d. ein husbygger av i dag betale huset sitt med renter to-tre gonger før huset er hans.

Men kva med bankane under ei

slik avskrivning? Ville ikkje dei tape på nominelle avskrivningar, sette i verk for landet som heilskap? Er ikkje rette veggen å gå, alltid å legge på større skattar og avgifter, sjølvom dette igjen krev høgare løner, meir administrasjon, stigande prisar osv. osv? Ved avskrivningar vil dette vere unaudsynt. Føremønen med slike, vil vere eit stabilt og etterkvart synkande prisnivå og lønsvivå. Om bankane og andre låneinstitusjonar får sin nominelle forvaltningskapital redusert, så får også dei høve til reduserte lønskav, lågare prisar og lågare avgifter. Lågare driftsbudsjett vil vege opp tapa på nominelt mindre forvaltningssummar.

Flinke økonomar vil lett kunne rekne seg fram til kor stort framskritt det ville bli for handelen og samfunnslivet å få eit rasjonelt nytt pengesystem, der kvar mann og kvar institusjon klart kunne rekne seg til korleis framtida ville verte. I dag er

framtida undergitt børsane. Og børsane liknar på galehus i nte potens. Trur menneska for all framtid, at vår, stødt meir og meir teknisk utstyrte verd, skal vere leidd av galehus? Skal slike (børsane) enno lenge takast alvorleg av opplyste og kristne borgarar?

Ei ny og kristen verd, ei fredeleg verd, skal bygge på eit avsjela finansvesen!! Det er den alvorlegaste av alle oppgaver menneska i dag er kalla til å løyse. Verda kom seg bort ifrå Fossegripen og fekk dermed elektrisk ljøs. Den kom seg bort ifrå alle dei «uovervinnelege» naturgudane og fekk moderne teknikk. Men enno står det att å kome seg ut or famntaka til Molokguden (staten) og Mammonguden (pengeguden). Kor lenge vil det enno gå før våre leiande kvinner og menn lærer å bygge ned-att det Babelstårnet av gjeld som dei i si økonomiske villfaring har bygt opp?

Anders Ryste

FRP SUTRER - IJEN...

- Vi synes det er spesielt å gi prisen til Al Gore for å ha lagd en klimafilm som er subjektiv, ensidig og full av udokumenterte påstander, sier Frps stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter til NTB. Akkurat som Frp pleier å være...

DOJ

HANK VON HELVETES EVANGELIUM

- Dersom homser skal få gifte seg, kan man like godt tillate at en som er glad i pule sauer kan få gifte seg med en, sier Husby til DET NORSKE MAGASINET.NO og viser til at Bibelen sier ekteskapet er en institusjon mellom mann og kvinne.

Vokalist Hans-Erik Dyvik Husby, med artistnavnet Hank von Helvete, har med sine uttalelser i magasinet kommet med en brennende bredside både mot muslimer og homofile.

Avslørende og ikke rent pinlig fra en kar som stiller opp som noe som likner en kombinasjon av en etterkommer av Fandens oldemor og Anti-Krist.

DOJ

Samfunnsliv for 10 år siden:

FRÅ MØRE-NYTT, ØRSTA

Til kamphanane innan alle våre politiske parti

Den som veit litt om korleis det er å setje bøter på ei gamal brok, kan truleg tenkje seg korleis partipolitikarane har det i valkampen. Alle kappast om å få broka til å halde i hop når bot er kome på. Jagland slik og Bondevik slik, men resultatet? Broka rimnar sund igjen for både Hagen er frisk i replikken, men jammen er det den gamle og rotne broka også han strevar med å heile.

Ivar skreiv om den rotne broka. Han meinte at nytt måtte til. Det same meinte Meistern meddi han sa: Fyll ikkje ny vin på gamle skinnposar. Då går det gale igjen.

Den katolske kyrkja nekta pengerenter like fram til det 12. og 15. århundre. Magnus Lagabøter sa nei til renter ved lov omkring 1250. Kva med Luther då han kom omkring 1530? jau slik var det. Før han drog til riksdagen i Worms, såg også han det som synd å ta renter av pengar. Dei liveigne bøndene

i Syd-Tyskland som den gongen livnærte pengefyrstane, vart nedsylta i gjeld til fyrstehusa. Ein av dei, kurfyrst Fredrik, som berga Luther etter at han vart lyst fredlaus, var ein av dei som pinte og plaga bøndene med gjeld og renter. Luther slo om då han fekk berging av fyrsten, og gjekk sidan med fyrsten mot dei utsvelta og plaga. -

Kvar finst den presten i kyrkja som tar fram eller har tatt fram, at renter av pengar er den aller største og mest lagnadstunge synda som menneska i alle land ligg under for? poteta ynglar av seg sjølv i åkeren og gir verkelege renter. Skal aksjar, fond, obligasjonar og såkalla verdipapir gje renter, må rentene stelast frå andre, og mest frå dei som har lite frå før. Dette visste dei første kristne. Dette visste også dei første sosialistane. Den russiske Krapotkin ville ha rentefrie pengar. Og tru det eller ei, dei første nasjonalsosialistane i Tyskland,

bygde ideologien sin på just det same. Les boka: Rente og ruin av Gottfried Feder.

Alle vil ha folkestyre. Bort med fascisme, sosialisme, kommunisme og nazisme. Folkestyret skal i tillegg vere eit kristent styre! Studer grunnlova paragraf 2. Men eit verkeleg folkestyre skal ikkje ligge under for den generalsynda å ta renter av pengar. Gjer ein det, vil sjølv eit folkestyre gå på dunken. Og diverre, vi har lenge vore vitne til at så er skjedd, og støtt skjer.

Folkestyret vårt treng fornying innanfrå. Broka må skiftast ut med ei ny. Utgiftene til skular, sjukehus, vegar, post og telegraf, til rettsvesen, politi og militær osv. skal dekkjast av landet sin samla produksjon. Kva vi har råd til og ikkje råd til, kjem fram ved å innføre heilskapsrekneskap, fullførte og avslutta etter prinsippa i det dobbelte bokholderi. Då driv vi ikkje lenger å liknar skatt av utgiftene i samfunnet og lagar oss budsjett på fiktive tal. Av det blir det berre krakk og krise, oppatt og oppatt etter kvart 30. og 40. år.

Alt i himmel og på jord som rører seg, veks og formeirar seg av seg sjølv, er Guds allmechtige verk. Men pengereanta som avlar det ein bør kalle fiktivtala i bøker og budsjett, er laga av villfaring i den menneskelege mentalitet. I ein riv, ruskande gal tenkjemåte.

Anders Ryste

som respekterer muslimsk tradisjon.

Det ville likevel være feil å oppfatte disse bevegelsene som forsøk på tilbakevendning til fortida. Tvert imot er de radikale islamistene svært bevisste modernister som ikke minst utnytter de mulighetene som finnes i globaliserende medier som internett og satellitt-tv.

Og på samme måte som Calvin og Luther i sin tid ordinerte bruk av vold mot så vel degenererte herskere som syndere og kjettere, er islamistiske grupper i dag villige til å bruke vold ikke bare mot okkuperter og korsfarere, men også mot grupper i sitt eget folk hvis tro eller levesett de misliker.

Islamistene kombinerer sosiale hjelpetiltak som sjukehus og barnehager med angrep på nattklubber, videobutikker og kinoer. De kombinerer angrep på okkuperter med angrep på religiøse minoriteter.

Islam har ingen sentral autoritet men er delt inn i mange ulike retninger. Det sunniarabiske flertallet følger en av fire såkalte lovskoler, dvs fire hovedmåter å fortolke Koranen og Profeten Muhammeds ord. Det sjiiittiske mindretallet oppfattes gjerne som en femte lovskole, men denne femte lovskolen anerkjennes mange steder ikke av de sunnimuslimske herskerne. Det er dessuten flere ulike varianter også av sjia-islam.

Innen og mellom disse hovedgruppene har det i hele islams historie foregått livlige diskusjoner om mange spørsmål. Forståelsen av begrepet jihad, hellig kamp, har naturlig nok også blitt drøftet i ulike situasjoner. Alle lovskoler anerkjenner plikten til å forsvare islam, om nødvendig med våpen i hand, men den viktigste kampen, den store jihad, blir alltid påpekt å være kampen mot det onde i ens eget indre. Kampen for islams rike, dar al-islam, er da den lille jihad.

De moderne militante utgavene av islam står alle for motstand mot Vestens kulturelle, økonomiske og militære hegemoni, og blir derfor både kulturelle og religiøse ideologier. Et av utgangspunktene for våre dagers islamister er wahhabismen, en religiøs renseskampanje basert på tankene til Abd-el Wahhab som i 1745 inngikk en allianse med huset Saud. Wahhabismen er fortsatt den rådende ideologi i den staten dette kongehuset opprettet; SaudiArabia.

Jihad salafi

Mens wahhabismen først og fremst er en autoritær puritanisme, blander nyere islamist-grupper gjerne inn en mer moderniserende målsetting. Mange av disse gruppene stammer fra Det Muslimske Brorskap som i midten av det tjuende århundre ble skapt i Egypt av tenkere som Sayid Qutb og Hassan Banna. Deres sunni-muslimske ideologi kalles salafisme, og de mest aggressive utgavene kalles gjerne jihad salafi.

Jihad salafi kan betraktes som et aspekt av den globaliserte massekulturen. Mange av aksjonene til gruppen i denne tradisjonen forutsetter mediedekning for å oppnå sine resultater.

Den mest kjente organisasjonen som står for slik jihad salafi er al-Qaeda, hvilket betyr nettverket. Dette nettverket er ikke først og fremst en rigid organisasjon - det har utviklet seg til en slags franchisesystem for jihadister i alle verdensdeler.

Salafistene bryter i så stor grad med etablert lovtolkning at de noen

ganger omtales som en ny femte lovskole innen sunni-islam. Mange av dem har en svært aggressiv holdning overfor sjia-islam, samtidig som viktige trekk ved deres metoder, som bruken av selvmordsbombere, er hentet fra sjiiittisk praksis.

Også sjiiittiske grupper som Hezbollah i Libanon og Mehdihæren i Irak har meldt seg på i den globale jihad. En hovedmålsetting for disse gruppene er likevel ofte først og fremst å oppnå større innflytelse på hjemmebane for sine tradisjonelt foraktede og undertrykte sjiiittiske trosfeller.

Krigen i Afghanistan og nå krigen i Irak har stimulert oppblomstringa av slike væpnede islamistgrupper både ved å gi dem militær erfaring og ved å forsere deres ideologiske utvikling.

Teorier om 9/11

Få begivenheter har festet seg så raskt i vår kollektive bevissthet som angrepene på World Trade Center og Pentagon den 11. september 2001.

Angrepene var regissert for å oppnå TV-dekning og har en estetikk som kunne vært hentet direkte ut av et videospill som Grand Theft Auto.

Fjernsynsbildene som formidlet begivenhetene rundt hele kloden i sann tid, har en visuell slagkraft som vitner om stor kløkt og mediebevissthet hos planleggerne. Angrepene på de to tårnene fant umiddelbart plass i vår billedskapende fantasi. Fallende tårn er nå uløselig knyttet sammen med muslimsk terror og New Yorks skyline i vår kollektive bevissthet.

Nå er det med betydelig presisjon klarlagt hvordan Khalid Sheik Mohammed i samråd med Osama bin Laden og Ayman al Zawahiri planla detaljene i angrepene på World Trade Center og Pentagon den 11. september 2001. Symbolkraften er likevel slik at 9/11 (for å bruke amerikansk datering) har oppmuntret et stort antall alternative teorier som også har hatt gjennomslag i norsk debatt.

Det er selvsagt ikke overraskende at en slik begivenhet raskt blir tilpasset etablerte konspirasjonsteorier som forutsetter at denne verdens reelle herskere er slike grupper som jødene og frimurerne, de grønne øglene fra verdensrommet eller Satan selv. Det som er mer interessant er hvordan folk som ikke er interessert i slike teorier likevel avviser at al-Qaeda sto bak angrepene på World Trade Center og Pentagon.

Blant muslimer var naturlig nok de fleste forferdet over de grufulle konsekvensene av angrepet, og mange ville ikke akseptere at trosfeller kan være ansvarlige for en slik ugjerning. Men også ikkemuslimer har ønsket å plassere ansvaret i det neokonservative USA.

Via internett blir det spredt en rekke videoer som skal bevise at Mohammed Atta og de øvrige navngitte aktivistene ikke kunne ha kapret flyene, at bygningene ikke kunne ha rast sammen som følge av at to fly rammet dem og at George Bush, om han ikke hadde planlagt det hele, iallfall var orientert på forhånd.

Den mest populære av disse videoene, Loose change, er lastet ned mange millioner ganger. Blant påstandene her er at WTC-tårnene ble ødelagt med sprengstoff som på forhånd var plassert i bygningene og at Pentagon ikke ble truffet av et fly men av et fjernstyrt missil, mens

passasjerene ble bortført av amerikanske myndigheter til et ukjent sted.

Virtuelle arabere

Detaljene i ulike indisierekker som er utarbeidet for å støtte slike teorier er imøtøgt en rekke ganger, men teoriene lever likevel hardnakket videre i stadig nye varianter. Både TV-bildenes visuelle symbolikk og disse mytenes arketypiske framstillinger av onde sammensvergelses har åpenbart stor appell.

Jeg skal ikke her gå inn på detaljene i noen av disse versjonene, bare trekke fram ett element som går igjen i mange av dem.

I tidsskriftet Cogito (nr 5) skriver Trude Malthé Thomassen at hjernebak angrepene 9/11 må søkes i den amerikanske eliten. Hun skriver blant annet "... det er lite sannsynlig at de 19 araberne skulle stå bak planleggingen av et så sofistikert angrep alene". Hun anser det altså som åpenbart usannsynlig at arabere kan

al-Qaeda-ledernes valg av bolig; den framstår som en åpenbar retorisk nedvurdering av bin Laden og hans tilhengere.

Karakteristikken er ikke Røyrviks egen oppfinnelse; den er et fast innslag i de alternative 9/11-teoriene. (Jfr Thomassens kommentar om sannsynligheten av at arabere er sofistiskerte.)

Det er naturlig å se på slike karakteristikk som en variant av orientalismen, en kategorisering av folk fra fremmede sivilisasjoner som fratar dem deres menneskelighet. At universitetsutdannede arabere på denne måten dehumaniseres av folk som tror seg å opptre i solidaritet med den muslimske verden er et paradoks i seg selv, et paradoks som ikke blir mindre av at Røyrvik er utdannet som antropolog.

Huleboerkarakteristikken gjør bin Laden. Mohammed Atta al-Sayed og de øvrige jihadistene til statister i sin egen historie. De blir virtuelle skikkelser på en flimrende skjerm

Eksemplet Ansar al-Islam

Nå har selvsagt konspirasjonstilhengere rett i at de neokonservative har anvendt 9/11 begivenhetene som påskudd for angrep på så vel fremmede land - Afghanistan og Irak - som på ytringsfrihet og menneskerettigheter overalt der deres innflytelse når. Men det bærer galt avsted dersom man på denne bakgrunn velger å applaudere alle som motsetter seg amerikansk maktmisbruk, for eksempel i Irak.

Et viktig ledd i den argumentasjonen amerikanerne brukte for å legitimere sitt angrep på Saddam Husseins regime var å knytte ham til de ansvarlige for angrepene den 9/11, nemlig al-Qaeda. Denne forbindelsen er i utgangspunktet lite troverdig, siden hele al-Qaedas retorikk retter seg mot slike sekulære regimer som Baathregimet. Underligere allianser har likevel vært påvist både i Midtøsten og andre steder.

La oss derfor se litt på den brikken Colin Powell (under sterkt press) la mellom Osama bin Laden og Saddam Hussein, nemlig den kurdiske organisasjonen Ansar al-Islam. Denne gruppa oppsto i 2001 ved en sammen slåing av flere tidligere islamistiske grupper blant irakiske kurdere. Den står for en radikal salafisme som ligger nær opp til al-Qaedas ideologi, og lederen Mulla Krekar, bodde i 1980-årene i Peshawar i Pakistan. Der hjalp han blant annet kurdiske mujahedin å komme seg inn i Afghanistan.

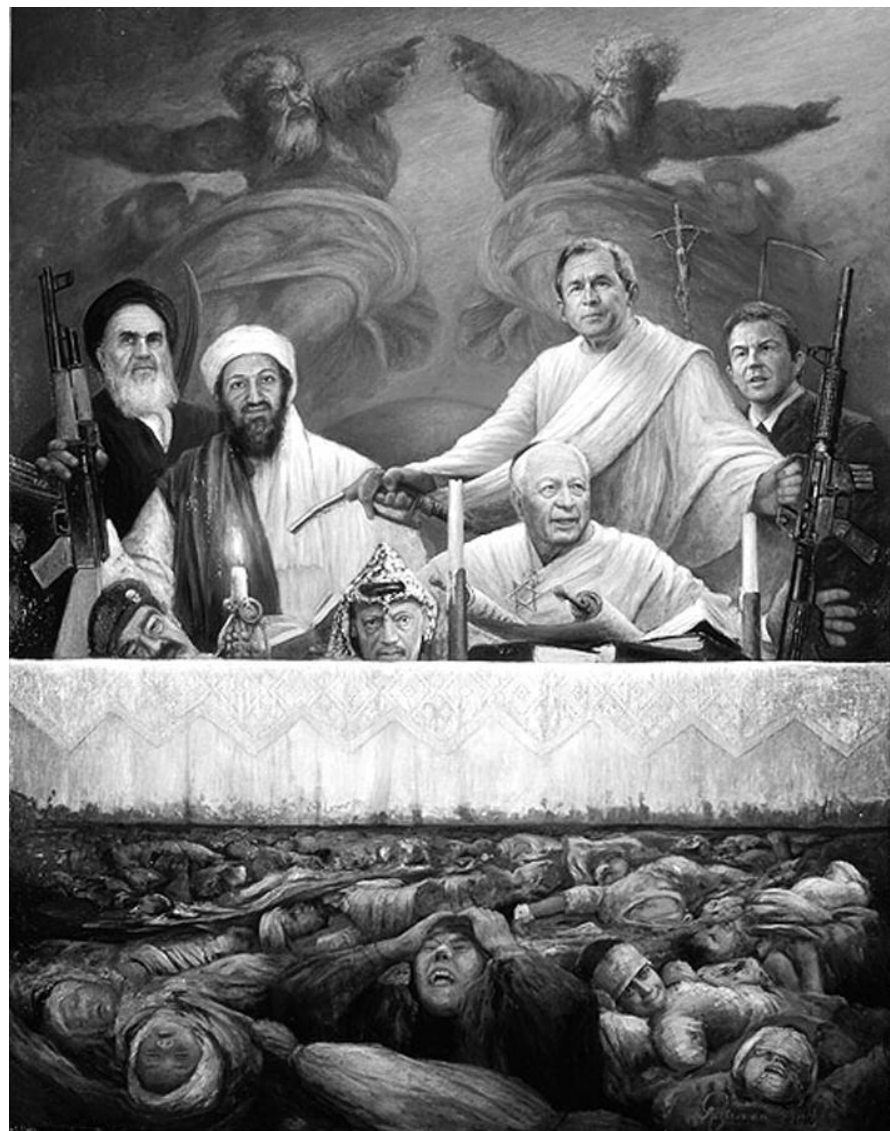
Kurdiske afghanistanveteraner utgjorde grunnstammen i de væpnede styrkene Ansar al-Islam - liksom andre politiske grupperinger i irakisk Kurdistan - holdt seg med. Disse væpnede styrkene brukte Krekar til å bekjempe andre kurdiske grupper. Ganske særlig satte han dem inn mot det sekulære kurdiske partiet PUK.

De beste løgnene inneholder elementer av sannhet. Amerika-

nernes argumentasjon for et angrep på Irak inneholdt mange tvilsomme slutninger, men det er sant at både Mulla Krekar og Saddam Hussein representerte grov undertrykkelse så vel i teori som i praksis. Derimot er det ikke sannsynlig at det fantes noe organisert samarbeide mellom disse to.

Falske elementer i anklagene fra USA gjør likevel ikke Krekar til en forfulgt uskyldighet eller Ansar al-Islam til en friggjøringsorganisasjon i noen fornuftig betydning av ordet. Tvert imot har Krekars tilhengere en betydelig del av ansvaret for det pågående blodbadet i Irak.

Det er vel kjent at Saddam Hussein ønsket å destabilisere det kurdiske selvstyremrådet der PUK var et av de to dominerende partiene. Baathpartiet hadde ganske sikkert

være teknologisk sofistiskerte.

Enda skarpere formulerer Emil Andre Røyrvik seg i en artikkel i tidsskriftet Samtiden. Han søker, liksom Thomassen, å bevise at den neokonservative eliten i USA registrerte angrepene 9/11 for å få et påskudd til å angripe Afghanistan og Irak. For riktig å understreke hvor usannsynlig det er at al-Qaeda var ansvarlig karakteriserer han i en ironisk overskrift Mohammed Atta og de øvrige 18 kaprerne som "overmenneskelig geniale hulemenn".

Nå finnes det et faktisk grunnlag for betegnelsen huleboere. Riktignok ble kapringene 9/11 gjennomført av akademikere bosatt i normale amerikanske hus, men al Qaedas ledere, Osama bin Laden og Ayman al-Zawahiri, har i perioder levd i huler i de afghanske fjellene. Begrepet huleboere eller hulemenn framstår likevel ikke som en referanse til al-

og ikke selvstendige aktører. Hovedrollene i vår tids historie forutsettes det at mennesker fra Vesten innehar. Det er alltid vi som sitter med joystikken i hånda.

Det er forøvrig interessant at de som i nedsettende hensikt karakteriserer Mohammed Atta og bin Laden som huleboere misforstår et viktig element i al-Qaedas mediestrategi:

Profeten Muhammed fikk sine første åpenbaringer i en hule, og fjellhulen er i islamsk symbolikk en kilde til mystisk åpenbaring. Ved å plassere seg i tradisjonelt antrekk i en slik fjellhule gir bin Laden derfor sine videobudskap til verden en sterk islamsk klangbunn. Langt fra å bevise at al-Qaeda er primitive, blir denne iscenesettelsen tvert imot enda et bevis på deres dyktige utnyttelse av tv-satellitenes modernitet.

agenter i Ansar al-Islam, og kurdiske kilder hevder at Krekars islamister fikk våpen fra regimet i Bagdad, uten at dette er bevist. Forbindelsen fra Ansar al-Islam til Bagdad er nok i beste fall tynn.

Nå er som kjent Mulla Krekar trygt bosatt i Oslo, og på bakgrunn av de mange amerikanske forsøkene på å få ham utlevert eller dømt har mange i Norge valgt å anse ham som et uskyldig offer for amerikansk propaganda. Så enkelt er det likevel ikke.

Krekars gruppe utførte under hans ledelse en rekke hensynsløse selvmordsaksjoner og massakrer, og det regimet hans tilhengere etablerte rundt landsbyen Biyara utmerket seg ikke nettopp ved frihet og toleranse eller respekt for menneske rettighetene. Her var det påbudt med skjegg for menn og tildekket hår for kvinner. Religiøse minoriteter ble fordrevet og levningene av sufi-sjeiker kastet ut av sine graver i moskeen. Det var totalt forbud mot musikk, film og TV, bortsett fra propagandavideoene til Ansar al-Islam og beslektede grupper.

En forbindelse fra Ansar al-Islam til al-Qaeda er mer sannsynlig, men ikke i den form amerikanerne framstilte.. Det er et klart ideologisk slektskap mellom Ansar al-Islam og al-Qaeda. Krekar innrømmer å ha forsøkt å få penger fra Osama bin Laden, men uten hell. Mulla Krekar har nok aldri tatt imot ordre fra Osama bin Laden, men de to organisasjonene har samme agenda, og har samarbeidet om væpnede aksjoner i Irak de siste åra.

Krekars gruppe får den tvilsomme æren av å ha introdusert selvmordsbomberne til Irak. Ansar al-Islam kan dessuten sies å ha lagt grunnlaget for den sentrale rollen al-Qaeda i Mesopotamia har kunnet spille i Irak etter den amerikanske invasjonen. Al Zarqawi kom nemlig fra Afghanistan til Irak via Ansars enklave, og flyktet i 2003 sammen med hundrevis av ansar-aktivister via Iran til det sentrale Irak.

Etter Saddam

Den amerikanskledede invasjonen i 2003 satte en stopper for så vel Mulla Krekars islamiststyrer i Biyara som Saddam Husseins baathstyrer i Bagdad. Men amerikanerne hadde bare vage forestillinger om hva de skulle sette inn i stedet.

Relativt frie valg med overveldende oppslutning blant sjiitter og kurdere førte til at det sjiamuslimske flertallet i befolkningen i Irak for første gang kunne utpeke en regjering. Til tross for at det sunniarabiske mindretallet boikottet de første valgene (og at al Qaeda truet med å drepe alle som forsøkte å avlegge stemme) ble det innsatt en regjering med bred parlamentarisk basis og bredt folkelig mandat.

Med ulike motiver valgte ulike grupper av irakere å ta til våpen mot den nye regjeringa. Rygggraden i denne mangfoldige væpnede kampen var sunniarabere, først og fremst av to typer: tilhengere av baathpartiet og radikale islamister. Volden ble også stimulert av utenlandske tilhengere av al-Qaeda og andre islamistgrupper, blant andre Ansar al-Islam som omgrupperte seg under navnet Ansar al-Sunnah.

De ideologiske forskjellene som gjorde at de fleste av Krekars tilhengere omgrupperte seg som Ansar al-Sunnah, mens andre, under ledelse av Zarqawi, opprettet al-Qae-

da i Mesopotamia, har ikke hindret de to organisasjonene i å samarbeide tett.(skjønt det nå rapporteres om kamper mellom dem).

Disse gruppene rettet sine våpen ikke bare mot okkupasjonsstyrkene men også mot den folkevalgte regjeringa, mot politikorpset og etter hvert i økende grad mot den sjiittiske sivilbefolkningen.

Med de beste hensikter hevder folk at volden i Irak nå er verre enn under Saddam eller at amerikanerne har drept flere irakere enn Baathregimet klarte. Slike påstander kan bare springe ut av manglende kjennskap til Saddam Husseins langvarige terrorvelde, som var basert på systematisk tortur og massakrer.

Det samlede antallet ofre for Saddam Husseins mange bølger med utrenskninger ligger i størrelsesorden mange hundretusen. I tillegg kommer ofrene for hans langvarige krig mot Iran som er like mange. Det irakiske kommunistpartiet som var blant hans første mål er en del av den nåværende regjeringskoalisjonen i Bagdad.

Et omstridt overslag fra legetidsskriftet The Lancet stipulerte i 2006 antall døde som følge av volden i Irak etter den amerikanskledede invasjonen til i størrelsesorden 650 000 mennesker. Fordelt på tre og et halvt år skulle dette urealistisk høye anslaget gi oppimot 200 000 døde pr år, et uhyggelig tall, men et tall som i all sin manglende realisme ligger under dødsraten i Saddams blodigste perioder.

De som velger å stole på Lancets tall pleier å overse den delen av rapporten som peker på at det er irakerne selv som står for de fleste mordene.

Ganske særlig pleier de ha det for seg at sunniarabere i de sentrale delene av landet er konflikten hjelpe-løse ofre. I virkeligheten har det i mesteparten av perioden fra invasjonen til i dag vært sunniarabiske ekstremister som har vært de ivrigste pådriverne i voldsspiralen. Det er sunnittiske islamister, bla. al-Qaeda i Mesopotamia og Jaish Ansar al-Sunnah, som har gjennomført de grusomste angrepene på sivile.

Det er viktig å være klar over at Osama bin Laden, når han henvender seg til "de troende i Irak" bare retter sitt budskap til et mindretall, nemlig sunniene. Han utelukker spesifikt "de frafalne" - altså det sjiamuslimske flertallet i landet - så vel som "de som samarbeider med korsfarerne" - en kategori som foruten sjiamuslimene innbefatter det overveldende flertallet av Iraks kurdere.

Den tidligere lederen for al-Qaeda i Mesopotamia, Abu Musab al-Zarqawi, erklærte gjentatte ganger at sjiittene var et hovedmål for hans kampanjer. Hans uttalelser inspirerte dem som sprengte den sjiittiske moskeen i Sammara i februar 2006, en aksjon som kraftig stimulerte sjiittisk gjengjeldelsesvold mot sunniere.

Zarqawi og hans tilhengere går også til angrep på de ikkemuslimske minoritetene i Irak, særlig de urgamle kristne menighetene, men også mandeere, yezidier og andre.

Sjiittiske grupper har, blant annet som følge av de omfattende massakrene de er blitt utsatt for fra salafistiske grupper etter hvert blitt mer hensynsløse og har tatt grovere vold i bruk mot antatte jihadister, særlig gjelder dette Moqtada al-Sadr Mahdi-hær, som derfor blir en skurk når Klassekampen skriver om sunni-

arabere som konflikten ofre. Ironisk nok får han heltestempel i den samme Klassekampen når han taler mot amerikanerne.

De mange borgerkrigene

Irak er en gammel betegnelse på området rundt de to elvene Eufrat og Tigris, men den moderne staten med dette navnet ble konstruert av England etter første verdenskrig. Saddams terrorregime holdt lokket på plass over mange interne konflikter som nå er kommet til uttrykk. I løpet av de siste årene har mangelen på sentral statsmakt gjort militser av ulike slag til lokale makthavere i små og store regioner.

Ekstreme Bush-hatere avviser helt at det finnes islamske terrorister og forsvarer all volden i Irak som "rettferdig motstand mot okkupasjonen", men det er en illusjon å tro at uenigheten mellom de mange lokale og regionale fraksjonene først og fremst skyldes USAs okkupasjon.

Den engelske analytikeren Gareth Stansfield har kartlagt noen av de konfliktlinjene som skiller irakerne fra hverandre. I en rapport som ble offentliggjort i mai 2007 spesifiserer han åtte viktige konfliktlinjer, hvorav bare to går mellom de fremmede styrkene og innfødte irakere.

En av de viktigste av disse konfliktene er den som går mellom kurdere og arabere.

Kurderne i Irak er tallmessig en minst like stor gruppe som de sunnimuslimske arabere. Også kurderne er stort sett sunnier, men de følger en mer tolerant lovskole enn araberne. Ekstremister som Mulla Krekar har minimal oppslutning. (og er både fryktet og forhatt for sine hensynsløse voldshandlinger).

Saddams forfølgelser av den kurdiske befolkningen må karakteriseres som folkemord. Alle midler ble tatt i bruk, ikke minst er den omfattende bruken av giftgass og den systematiske ødeleggelsen av byer og landsbyer sammen med endeløse massakrer, tortur og voldtekter etset inn i kurdernes erindring.

Det var på denne bakgrunnen kurderne i Irak ønsket invasjonen i 2003 velkommen. De ville ha trusselen fra Bagdad fjernet en gang for alle. De vel fire millioner kurderne i det selvstyrte området i Nordirak har brukt de siste åra til å bygge opp sitt raserete samfunn, og er fortsatt takknemlige overfor President Bush for at han fikk Saddam avsatt.

Men også blant araberne i Irak var det mange som hatet og fryktet Saddam Hussein, og som nå hater og frykter de ekstreme salafistene.

Når SV-politikeren Hallgeir Langeland karakteriserer offiserer i den irakiske regjeringshæren som quislinger, har han identifisert irakisk nasjonalisme med det sunniarabiske mindretallet, og har tatt avstand fra de irakerne som håper den folkevalgte regjeringa skal klare å få slutt på salafistenes og Mehdihærens voldskampanjer.

Det er i den sunniarabiske befolkningen salafistene finner sin støtte. Det er denne befolkningsgruppen som har mistet sin posisjon som landet selvfølgelig herskere. Mange sunnier tror fortsatt både at de utgjør et flertall av irakerne og at de vil kunne gjenvinne sin tidligere makt. I disse illusjonene støttes salafistene og baathistene ikke bare av den sunniarabiske offentligheten i land som Saudi Arabia og Egypt men også av betydelige grupper i den internasjonale opinion som i likhet med Lang-

eland og Bush ikke klarer å skjelle mellom de ulike gruppene i den irakiske heksegryta.

En realistisk vurdering av dagens situasjon tyder ikke på at fragmentene av det knuste Irak kan settes sammen igjen til en enhetlig stat - iallfall ikke på kort sikt. Alternativene er enten føderalisme eller oppsplitting.

Sunniarabernes beste mulighet ligger i å innse at det i høyden er seg selv de kan styre, og at dette best kan skje i en eller flere autonome provinser der de utgjør flertallet. I en slik ramme kan det kanskje også være mulig å isolere salafistene og baathistene og å begrense deres voldskampanjer for derved å legge grunnlaget for at et fungerende sivilt samfunn kan gjenopprettes i alle deler av Irak

Ofrenes røst

Det er blitt en floskel at man må skjelle mellom ekstremistene og den jevne muslim. Ikke desto mindre er det sant. Og til tross for den brede mediendeckning angrep i Vesten får, er det først og fremst i den muslimske verden ofrene for salafistenes herjinger befinner seg.

I avsnittet om Ansar al-Islam kunne jeg ha nevnt at en av deres selvmordsbombere tok livet av en australsk journalist. Et vestlig offer fanger oppmerksomheten hos et vestlig publikum, som dette bladets lesere, langt bedre enn hundrevis av irakere.

Når en student i Virginia, USA, skyter fjorten medstudenter blir både hans og ofrenes bilder og personalia offentliggjort i media over hele verden. Når 23 medlemmer av en religiøs minoritet i Nordirak hentes ut av en buss og skytes i grøfte-kanten blir det knapt nevnt.

Ofre i USA er individer, ofre i Irak er statistikk - unntatt når de er vestlige.

I forlengelsen av dette er det de allierte okkupasjonsstyrkens falne som får størst oppmerksomhet, mens de irakiske ofrenes betydning mangedobles hvis de kan framstilles som ofre for amerikanske eller britiske angrep.

Det later til å være vanskelig for mange vestlige radikaler å ta jihadismens virkelighet innover seg. Mediestrategien til fanatikene er både profesjonell og vellykket, og folk som møter enhver uttalelse fra egne myndigheter med skepsis later til å være atskillig mer godtroende overfor grupper som påberoper seg å "kjempe mot amerikansk imperialism".

Og å hevde at islamistenes handlinger må tilgis fordi de er svar på amerikansk undertrykkelse blir nok en gang å gjøre arabere og kurdere til statister i sine egne liv.

Mange velmenende mennesker forsvarte kommunistisk undertrykkelse. Kommunismens ofre spurte dem hvorfor de ikke tok tilgjengelig informasjon inn over seg. I dag spør ofrene for islamistenes herjinger hvorfor vestlig opinion har så store problemer med å forstå jihadistenes menneskefiendtlige karakter.

Konspirasjonsteoretikere som Røyrvik og Thomassen beveger seg i en mental verden der befolkningen i Irak og i islamske land forøvrig er ofre for intriger klekket ut i den rike verden. Slike holdninger ville ikke fått sin gjennomslagskraft uten forankring i fakta. Det finnes ganske riktig mektige og hensynsløse grup-

per i de rike land som er villige til å bruke alle midler for å styrke sin makt, og amerikanernes felttog i Midtøsten må sees i lys av dette. Men det nytter ikke å legge en annen moralsk målestokk på amerikanske bomber enn på bombene til jihadistene.

Kvinner og barn som rives i stykker av bomber lider akkurat like mye uansett hvem som har utløst eksplosjonen. Hvis det er forkastelig av NATO å bombe afghanske landsbyer, er det ikke bedre av Taliban å skyte på landsbyene med kanoner. Hvis det er galt av amerikanerne å nedverdige og torturere fanger i Abu Ghraib fengselet er det ikke bedre av Al Qaeda i Mesopotamia å sage hodet av folk for åpent kamera.

Solidaritets med den lidende befolkningen i Irak blir bare en parodi dersom den skal innebære støtte til de gruppene som gjør tilværelsen utrygg i store deler av landet.

Amerikanere og andre som støttet mujahedin mot Sovjet i Afghanistan, oppdaget for seint hva slags samfunn disse ønsket å skape.

Al-Qaeda, Ansar al-Islam og andre varianter av jihad salafi er ikke fantasifostre eller virtuelle motstandere. De er verken morsomme eller frigjørende. De representerer religiøs fanatisme i ytterst brutal og undertrykkende form.

Den som vil frihet for de undertrykte kan ikke støtte slike bevegelser.

UTVALGT LITTERATUR

- bin Laden, Osama (2007) Budskap til verden. Osama bin Ladens brev og taler. Oslo, LSP forlag

- Devji, Faisal (2005) Landscapes of the Jihad. London, Hurst & Co

- Fisk, Robert (2006) The Great War for Civilisation. The Conquest of the Middle East. London, Harper Perennial.

- Haugland, Jon (2006) Bedrag eller selvbedrag? En tilbakevisning av 911-konspirasjonsteorier http://www.skepsis.no/konspirasjonstenkning/bedrag_eller_selvbedrag_en_til.html

- Iraq Body Count (2006) Reality checks: some responses to the latest Lancet estimates <http://www.iraq-bodycount.org/press/pr14.php>

- Kepel, Gilles (2004) Jihad. The Trail of Political Islam. London, I. B. Tauris.

-Nali, Vavr (2007) The Shia Revival. How Conflicts within Islam Will Shape the Future. New York, Norton.

- Røyrvik, Emil Andre (2006) Et globalt bedrag ? 11. september i kritisk lys. http://www.samtiden.no/06_3/art3.php

- Stansfield, Gareth (2007) Accepting Realities in Iraq. London, Chatham House <http://www.chathamhouse.org.uk/publications/papers/view/-/id/501/>

- Thomassen, Trude Malthe (2005) Brennpunkt 11. september.Terrorangrepet som fikk konsekvenser for en hel verden. Tidsskriftet Cogito nr 5.

- Vindheim, Jan B.(2005) Ansar al-Islam og kurdisk islamisme . Tidsskriftet Babylon 1/2005

<http://www.vindheim.net/kurdistan/ansarislam.html>

Dette er jo visselig ikke forventet av oss i våre dagers komplekse verden. Ja, for våre fiender er jo tyranner som må bekjempes med makt. Vi er glade for å kunne oversette setningen med "Ikke møt ondt med ondt." Eller som oftest: "Elsk min fiende! Vel, all right, Jesus sier jeg skal elske ham, men jeg behøver ikke like ham!" Med andre ord gir vi et motstrebende nikk til idealismen bak disse ordene, men like fort avgjør vi at de er for upraktiske og uanvendelige for vårt komplekse moderne samfunn.

Men vent litt: Jesus snakket til en folkemengde der også disiplene var til stede. Hvis vi tolker denne uttalelsen bokstavelig - slik vi vanligvis gjør med de uttalelsene hans som vi selv er enige i - da kommer ordene til oss med stor kraft og mening. Benekter vi dette, da benekter vi en av Jesu viktigste læresetninger. Hvis vi gjør det, "Hvorfor kaller vi ham da Herre, Herre..."? Så la oss prøve å finne et svar på hvordan vi kan adlyde dette budet.

"Elsk dine fiender...gjør godt mot dem...lån uten å vente at du får tilbake." (For en sinnssyk tanke!) Og hvorfor? Fordi "Da vil dere bli Guds barn...fordi Han er vennlig mot de onde og utakknemlige!" Med andre ord fordi det er slik Gud oppfører seg!

Er ikke det innlysende? Det finnes uomvendte, arrogante, ubehagelige og onde mennesker over alt og Gud er snill med dem! Han straffer dem ikke slik vi mener han burde gjøre - fordi han fortsatt håper at de vil frelles. Og vi, som agerer Gud, kan ikke gjøre verre ting enn å kanskje å bli en del av Guds plan for å frelse dem - eller fordømme dem. Enkelt sagt er det slik at Jesus tar mønster av Gud, og vi skal på samme måte ta mønster av Jesus, Guds sønn, han som var med ham helt fra begynnelsen - Gud selv. Vi må derfor ta disse ordene alvorlig. De er ikke ubehagelige ord vi skal unngå, bruke på en motstrebende måte eller ekspedere i en fart i vår lære. Nei, de er ikke mindre Livets ord enn "De som tror på meg, skal ha evig liv!" Faktisk er det slik at vi må være så radikale at hvis vi ikke gjør disse tingene, har vi ingen rett til å kalle Jesus "Herre, Herre..." og hvis vi ikke har denne retten, burde vi heller frykte og skjelve for vår egen frelse.

Hvem er disse onde og utakknemlige menneskene som vi skal være vennlige mot? Vi kan forsøke å identifisere noen typiske eksempler. De mest opplagte menneskene burde være de som er innblandet i et langt liv med kriminalitet, enten i gatene eller i høyere stillinger; de som utbytter andre for egen vinning; spottere, bakvaskere, illgjerningsmenn, undertrykkere; og de som har et slikt livsgrunnlag at de er unevnelige. (Selv om det i våre dager er meget lite igjen som kan kalles "unevnelig.")

Problemet med de ovennevnte personene er at vi kanskje kjenner få personlige eksempler - og takk Gud for det - og vi har derfor en meget begrenset mulighet for å tilgi en eller flere av disse menneskene som fornermet eller snakket ondt om oss. Mer naturlige eksempler er de som finner seg i vårt politiovervåkede nabolag, de som vil utnytte oss i forretningssammenheng, vår kjære nabo eller kanskje folk i kirken som er vanskelige å samarbeide med. Mennesker som innehar stor bibelsk kunnskap og føler seg særlig på bøl-

gelengde med Jesus får kanskje en slags Messiansk overlegenhet som gjør vanlige samtaler til en stiv affære eller til og med skaper splittelse mellom medmennesker. Men alle disse er for svake eksempler på virkelige "fiender."

Så her er en lykkelig konklusjon på det hele: siden våre nærfiender ikke er særlig truende for oss, er det enkelt å ta Jesu formaninger til oss. For det første er det ganske enkelt å trekke seg unna slike mennesker, da med unntak av nære slektninger. For det andre ville ingen av disse menneskene virkelig kunne komme med krav som jeg ikke kunne innfri. Ingen har hittil truet fra meg frafrakken. Ingen forventer å låne noe i våre dager uten i det minste å skaffe igjen. Det er bare skattevesenet som virkelig truer pengeboken min. Så nå kan vi være trygg på at vi har gått gjennom den mentale øvelsen som skal til for virkelig "å elske våre fiender" og fortsette med livet vårt.

Men vent: vi har andre fiender - virkelige fiender, en virkelig trussel. De er kanskje institusjoner, organiserte samfunnsgrupper eller enkeltindivider som truer vår velferd, våre verdier, våre kristne identitet og frihet, sikkerheten i hjemmet eller våre barn. La oss forsøke å liste opp noen få eksempler:

Fiende/Trussel

Stofflangere/baroner: amerikansk stoffmisbruk skaper et kartell som er gått til krig mot søramerikanske land og innbyggere. Vi, og da særlig våre barn, er direkte og personlig truet.

Tyver/mordere/voldtektsmenn: ingen er uten risiko for å bli utsatt for en forbyttelse. Spesielt utsatt er unge mennesker som må bo i fattige strøk i nærheten av kriminelt belastede områder, i særlig grad deres barn.

Inkompetente offentlige skoler: Vår nasjon vil snart miste sitt konkurransefortrinn og vi vil langsomt ende opp som en andre- eller tredjeklasses livsstandard. Alle våre barn kommer til å arbeide for McDonald's.

Inkompetente bilmekanikere: Etter hvert som biler blir mer teknisk avanserte og folk mindre utdannet, jo lavere vil kvaliteten på arbeidet som bilmekanikere utfører bli (om det er mulig at det blir lavere enn det er nå...) og biler vil være dyrere å vedlikeholde enn å kjøpe.

Forurensere/forsøplere: Verden begynner å bli ubeboelig. Vi skaper giftstoffer vi ikke kan kontrollere noe som gjør det umulig å opprettholde nåværende levestandard. Helsen er truet over hele verden.

Kjernefysisk/ikke-kjernefysisk Holocaust: Alle nasjoner er blitt gisler av diabolske masseødeleggelsesvåpen som er blitt overgitt ustabile nasjoner fra våre egne hender. Utenkelige mareritt blir daglig uttenkt av krigsplanleggere. Alle samfunn på alle sider er blitt gisler. Den ultimate trusselen for menneskeheten henger over oss som et Damoklessverd.

Pornoindustrien: Underminerer nasjonens moral med sitt bestialske syn på sex, kvinner og barn. Ødelegger familier og bringer den moralske utviklingen tilbake til ukontrollerte dyriske instinkter. Ekteskap er ikke lenger ansett for å være et hellig forhold, men en passende kontrakt hvor begge parter opprettholder sin selvinteresse.

Abort: Aksept av barnedrap i mors liv er et alvorlig skritt mot et samfunn uten respekt for funksjons-

hemmede, gamle, de som ikke kan ta vare på seg selv. Et grunnleggende humanistisk forfall fra å være "skapt i Guds bilde" til dyriske instinkter som vil føre til sammenbrudd i sivilisasjonen.

Muslimere, hinduer, buddhister, mormoner, Jehovas vitner, animister osv.: Enhver religion, unntatt kristendommen slik jeg forstår den, er en trussel mot min sikkerhet. Da vi som kristne har en stor misjon i å spre evangeliet til alle nasjoner, står alle disse menneskene i veien som fiender som vi er nødt til å beseire gjennom et nytt korstog. (Det er beklagelig, særlig for dem som fikk oppleve korstogene som et fryktelig resultat av europeisk imperialism, at begrepet korstog i dag blir benyttet om våre vanlige evangeliske kampanjer. Vi kommer i fred og bruker krigsliknende ord. Vi ser i virkeligheten andre som fiender, ikke mennesker, som djevelen inkarnert etc. Og på samme måte blir vi selv vurdert!)

Alderdommen: Bringer bekymringer for skrøpeligheit, institusjonalisert omsorg (eller mangel på sådan), mangel på midler til å kunne leve et verdig liv, sannsynlighet for å bli ruinert økonomisk p.g.a. alvorlig sykdom.

Arbeidsledighet: en trussel for alle, særlig barn som ikke er opptrent til en av "yrkene". Heldigvis er jeg, som en forholdsvis velutdannet kar, mindre bekymret enn mange andre.

Kreft, hjerte- og karsykdommer, slag, Alzheimer etc.: Dette kan ramme alle når som helst og er som oftest uhelbredelige. Kostnadene til behandling av disse sykdommene kan bli så store at hele familier blir ruinert.

Japanerne: Japan kjøper opp USA, fullstendig under militær beskyttelse. Snart vil vi alle være på deres lønningstater og må betale renter til dem.

Eiendomsspekulanter: Prisene på hus og eiendom er blitt så høye at mange av våre barn ikke har muligheter til å kunne skaffe seg hus og hjem.

Inflasjon: Sparepengene faller i verdi år for år og det hjelper lite at vi pøser på med nye sparepenger for å redde stumpene. Familier med bare én lønning, uten fast eiendom, er garantert å bli sosialklienter i fremtiden.

Dårlig/ikkeeksisterende offentlig transport: Mangel på offentlige transportmidler tvinger alle til å kjøre bil som igjen bidrar til trafikkstans, forurensning og økende helse- og risiko.

De hjemløse: USA, mulighetenes land, er tilholdsstedet for titusener av hjemløse som lever på gatene eller i plankeskur. Noen er boms, noen er Vietnamveteraner, noen er mentalpasienter som staten ikke har råd til å skaffe bolig, noen er familier uten arbeid, 25 % er barn. Dette truer med å overbelaste og destabilisere velferdssystemet. De er også til stor irritasjon for nabolaget som mener eiendomsprisene går ned p.g.a. dette.

Arbeidstakerorganisasjoner: Fra slutten av 1880-årene til 1930-tallet virket organisasjonene som viktige hjelpeorganer mot grådige eiere og arbeidsledere. I dag er lederne av disse arbeidstakerorganisasjonene ofte korrupte, assosiert med organisert kriminalitet, og forråder de opprinnelige idealene de kjempet for. Noen av unionene er blitt pressgrupper for spesielle interesser: medi-

sinsk personell, lærere, politi og brannmenn, folk som er av avgjørende betydning for lokalmiljøet, har fått muligheten til å true befolkningen, på deres bekostning, for å få høyere lønninger og fordeler, noen ganger ser det ut til at de gjør dette uten tanke på velferden til dem de er satt til å tjene, de syke, de fattige, ofrene og barna.

Grådige ledere: Ledere må også ta på seg noe av skylden for uroen innen arbeidslivet. Folk som utnytter andre finnes overalt; industrien planlegger ikke for en livslang velferd for sine ansatte, men gir heller sine investorer full uttelling. Dette er meget kortsiktig tenkning, noe som har meget negative følger for vårt økonomiske liv. Igjen er det arbeidstakere som ikke tør si fra om tingenes tilstand, som er hovedofrene. Ofte gjelder dette våre egne barn, eller barn av de som lever på bunnen av den økonomiske lønnsstigen.

Andre kristne kirkesamfunn, The National Church, Liberal Radicals, Conservative Fundamanetalists, Electronic Church-sjarlataner, etc.: Enhver gruppe som jeg er dypt uenig med er en trussel mot "Kirken" slik jeg ser den. Kirken burde tale med én stemme - Guds stemme - og jeg anser meg selv, eller gruppen min, som den som er best egnet til å tolke hva Gud sier og hvordan han sier det.

Liberale journalister og media, the ACLU (American Civil Liberties Union): "Sekulær humanisme" blir preket daglig gjennom media; ACLU forsvarer enhver rett til å mene det han vil, dette gjelder både enkeltmennesker og organisasjoner, uansett hvor bisarr deres synspunkt er. Gud hånes. Kristus som Vår Herre så vel som andre religionsstiftere er "mytemakere"; kristne blir gjort narr av og hånet. En konstant trussel for min tro, men særlig for mine barn.

Terrorister: De som utsetter uskyldige mennesker for tilfældige angrep, fortjener visselig å dø. De truer den allmenne verdensorden. Mange uskyldige mennesker blir holdt som gisler i dag; i noen deler av verden er terroristangrep en daglig hendelse. Noen og enhver kan bli et offer.

Diktatorer/kommunister: De som undertrykker grunnleggende menneskerettigheter med tvang for egen eller politisk vinning, truer "den frie verden" over alt; det må opponeres mot disse ved enhver anledning. De er en trussel mot hver og en av oss fordi de er en trussel mot vårt demokrati, vår "jakt på lykken", noe som antagelig betyr "jakt på eiendom".

Irak/Saddam Hussein: Truet med å starte 3.verdenskrig på grunn av et lite sjeikdømme kalt Kuwait. President Bush, som har gjort det til en livsoppgave å forsvare vår måte å leve på, med en støtte på 80 % av det amerikanske folk, er klar til å bringe oss ut i krigen. (Mange av de 80 % var logisk nok kristne med "god samvittighet".) Mange av oss vil bli direkte berørt av en slik krig. Vi er allerede på mange måter berørt av trusselen for krig.

.....

Nå da vi endelig har laget en nødvendig liste vi kan arbeide videre med, hvordan kan vi så bruke Jesu ord overfor disse unektelig virkelige fiendene?

Det første vi kan merke oss er at et stort antall av våre fiender ikke kan

personifiseres - de er enten uten ansikt fra naturens side eller uten ansikt fordi de er institusjoner, byråkratier eller mennesker langt unna vi aldri vil komme til å møte ansikt til ansikt. Bare sjelden er vi så heldige at vi har et enkeltmenneske vi kan øse vårt sinne over, slik som Saddam Hussein. Men andre ansiktsløse ondere kan faktisk være en større trussel enn ham. De hjemløse er nok mer engstelig for hvor de skal sove neste natt og skaffe skoleplass for sine barn enn de er engstelig for Saddam Hussein. Bekymringene er mer nærliggende. Selv om vi går til krig mot Irak, vil drapene av sivile ikke være vår bølge - unntatt kanskje for noen få uheldige som er fanget i landet. Av dette kan man kanskje hevde at det ansiktsløse onde representerer en mer overhengende fare for oss.

Alderdom og skrøpeligheit ville ikke vært så vanskelig å bære hvis det ikke hadde vært koblet til den generelle mangelen på omsorg i vårt samfunn. Her er det kun de med penger som klarer seg. Muligens finnes det ikke noe annet land i verden der problemene er så store som i USA. Hvem har skylden? Hvis vi finner svaret på dette: hva kan vi gjøre med det? Hvordan kan vi bekjempe denne "fienden" og på samme tid kunne tilgi? Vårt sinne så vel som vår tilgivelse, må nødvendigvis rettes direkte mot dem som er ansvarlige - lovgiverne, de stemmeberettigede og de med særinteresser, som tillater at det finnes slike forhold i vårt land. Vi må dessuten legge noe av skylden på oss selv i denne sammenheng. Vi kan deretter kunne enes om at den virkelige, ansiktsløse fienden, fordi han er så unnnvikende, er verre å hanske med. Det er ikke det at han virkelig er ansiktsløs; han har faktisk mange ansikter. Vi vil kunne finne mer ut om dette så snart vi begynner å ta problemet på alvor og dermed skape endringer i samfunnet. Da vil fiendene åpenbare seg for oss. De vil kjempe med lover og kunnskap. De vil appellere til de stemmeberettigede om å bekjempe målsettinger som fører til endringer. De har forskanset seg som en kreftsykdom. Denne kreften dreper på mange subtile måter, men med ikke mindre dødelig resultat enn den virkelige versjonen. Når vi vil søke å arbeide for en endring av "systemet", dette for å lette vår kristne samvittighet (noen ville kalle det impulsen fra den hellige ånd), da vil det onde bli personifisert og meningen bak Jesu ord vil komme med full tyngde i oss og vi blir nødt til å sette det ut i praksis.

La oss ta et mye enklere eksempel: Saddam Hussein. Her dreier det seg virkelig om en diabolsk og forstyrret person som ikke vil gi seg for noe. Han er beskrevet som en brutal diktator. Det vi ikke har lest så mye om i avisene, er at han har hatt noen legitime ankeposter mot Kuwait, nemlig at Kuwait hadde tatt til med å bore seg inn i Iraks oljefelter og på den måten begynt å stjele Saddams olje rett for nesen hans - en perfekt grunn til å foreta en invasjon. Det er selvfølgelig en rekke andre grunner, slik som at Saddam behøver penger for å unngå at landet hans går konkurs etter en utmattende krig med Iran. Hva brukte han alle disse pengene på? Kjøpte våpen fra USA, Sovjet, Frankrike, Storbritannia, etc. etc for å fortsette krigen mot Iran. Iran hadde også vestlige våpen. Så i virkeligheten er denne galningen et

Pressekonferanse

i Legenes hus i Akersgata 2 i Oslo, tirsdag, den 2. oktober 2007 kl. 10.

Jeg hadde den glede av å overhøre pressekonferansen til lanseringen av boken til Peter. F. Hjort: "Uheldige hendelser i helsetjenesten".

Boken og pressekonferansen viser at norsk helsevesen ikke er i stand til å forandre seg. Hjort viser med dette at han har tatt lærdom av det han har gjennomlevd i et langt liv. Nærlig å være forsiktig. Han våger rett og slett ikke rett frem, å fortelle hva han mener, men pakker det pent inn i bomull, slik at ingen skal føle seg truffet, og at alle kan fortsette som før. Det er jo flott gjort, noe undertegnede burde lære av.

Myndighetene kan komme med sanksjonsmuligheter overfor de som vil melde slike saker, hvor pasienter blir mishandlet, men de kommer aldri, aldri med noen forslag om å komme med noen sanksjonsmuligheter, overfor det offentlige, når politikerne og byråkratene skal fremme sine forslag til forbedringer.

Hjort kom med følgende tanke: "Myndighetene har to reaksjonsmuligheter: Strategi A, som han kaller det, er det mest vanlige, som er å bortforklare, bagatellisere eller simpelthen bare å tie. Strategi B er å innrømme, legge seg flat og be om unnskyldning. Strategi A gjør alle ting ti ganger verre, mens strategi B gjør det beste ut av en vanskelig situasjon. Det er utrolig hva pasienter og pårørende er villige til å tilgi, når de møter ærlighet og oppriktig fortvilelse: "Complete honesty is the only way".

Med de kunnskapene vi nå sitter inne med, takket være dr. F. Bat-manghelidj, dr. Williams etc. etc., ville det være meget enkelt for helsevesenet å spare milliarder av kroner. Alle skylder konsekvent på økonomien, som er en total misforståelse og en enorm ansvarsfraskrivelse. Det er nettopp ved å benytte slike muligheter, at vi kunne få en enorm inntektsforbedring, som ing-

en i dag vil tro på. Dette er noe som dr. Anders Walløe, seksjonsoverlege i ortopedisk senter ved Ullevål universitetssykehus, uttalte på pressekonferansen, da han sa: "Før jeg gjorde dette, hadde jeg ikke så stor tro på det, men jeg er sikker på at jeg nå vet bedre om miljøet, enn før."

10% av alle innleggelses på sykehus fører til feil hendelser. Målet til vårt helsevesen er å få dette begrenset.

"God, ærlig og åpen kommunikasjon", mente legeförenings president Torunn Janbu, var en viktig forutsetning, for å få dette til.

Dagfinn Høybråten, KrF's leder på stortinget, og vår tidligere helseminister, sier det så flott i forordet i boken (som politikere er eksperter på): "Vi må legge til rette for en kunnskapsbasert helsetjeneste og må hele tiden være på jakt etter kvalitetsforbedringer gjennom læring. Mye hadde vært vunnet hvis helsetjenesten hadde åpnet seg mer for den ekspertise pasientene besitter. Ingen andre kan genuint lære tjenesten om hvordan det er å møte den som bruker."

Ifølge dr. Hjort er han der mer korrekt, i følge mine vurdering, da han sier: "Helseminister Dagfinn Høybråten gikk inn for dette programmet, men det skjedde så lite at jeg i min frustrasjon tenkte, at når jeg ikke når frem den politisk-administrative veien, fikk jeg prøve det pedagogiske. Derfor denne boken".

Et annet stort problem innen helsevesenet, er at de stiller kjapt en grei diagnose, men som bare fører til symptombehandling. Innen helsevesenet er de ikke dyktige nok til å finne årsaken til sykdommen. Hadde de gjort det, så ville vi ha sett en helbredelsesprosent, som ville være langt større, enn hva tilfellet er nå. Til orientering nevnte Hjort at det innlegges 800.000 nordmenn på sykehus hvert år. Om dette kunne halveres, så ville det bety milliardbesparinger, som ville føre til reduserte skattepenger. Problemet er at det vil

gi Staten, legene og den farmasøytiske industrien tapte inntekter, noe de tydeligvis ikke er så interessert i.

Hjort viser til en undersøkelse gjort av Anderson og hans medarbeidere, som får som resultat at diagnostikk ikke er enkelt. Grunnen til dette en langt enklere, enn noen er villig til å erkjenne. Det er nemlig slik at det er den farmasøytiske industrien, som står bak det vesentlige av forskning, og de finansierer og forfatter mye av lærebøkene, som benyttes på universitetene. Konsekvensen av dette hele, er at legene lager et opplegg, slik at pasientene skal lindres så mye som mulig, og da får vi mengder av kroniske sykdommer som et resultat, som er grunnlaget for økonomien til legene og den farmasøytiske industrien. Og dette får igjen en meget ubehagelig konsekvens, og det er at om industrien ikke får nok penger, så kan de bare si at forskning, på den og den lidelsen, må bli utsatt grunnet pengemangel, noe som igjen får politikerne på banen, med TV-aksjoner og skatteopplegg, slik at helsevesenet kan fortsette som før.

KONKLUSJON:

Den største trusselen mot en god helse

Etter pressekonferansen i Oslo, den 2. oktober i forbindelse med boken til Peter F. Hjort: "Uheldige hendelser i helsetjenesten", mente jeg at følgende informasjon burde være berettiget:

Den største trusselen de fleste mennesker opplever med hensyn til en god helse er selve helsesystemet.

Flere og flere mennesker blir dratt gjennom en behandling, som et resultat av en forbausende økning av diagnoser, som blir gjort bare for på en måte å finne en definisjon på hva en sykdom er. Problemet med vårt helsesystem er at en diagnose ikke finner årsaken til sykdommen, men kun hvilke symptomer som ligger bak det man så velger å kalle en syk-

dom.

Dette er med på å fremme det som folk har mest angst for, og det er nemlig frykten. Hadde vi blitt mer opplært til å erkjenne og finne det viktigste i livet, som er kjærligheten, som er grunnen til at vi i det hele tatt er født og lever på denne planeten, så ville vårt helsesystem vite å behandle sine medmennesker på en helt annen måte.

Et stort problem er den daglige medisiner, som de fleste ser ut til å godta, nemlig mot hodepine, plager som oppgitthet, innsøvningsproblemer, tristhet, eller ømme armer og ben, alt som har sin begrunnelse i meget enkle feilvurderinger fra vårt helsesystem, som fører til stress, som igjen fører til surhet i kroppens syre-base-balanse, som skaper de største plager vi i dag opplever, til og med kreft.

Spesielt er problemer som vi opplever med våre små barn, før vi har fått tid til å lære oss nok, så vi føler vi må stole på vitenskapen og leger, som har arbeidet med dette i årevis.

Medisinering av våre små barn med vaksiner, som mange nå heldigvis har forstått faren ved, som kan føre til lærevansker som igjen kan føre til dysleksi, skrive- og lesevansker, depresjoner, ADHD og autisme mm.

Et annet problem er hvordan diagnoser blir stilt i en slik tidlig barndom, før barnet har fått tid til å utvikle sin kropp og sitt immunforsvar. Til og med morsmelkerstatninger, og fokusering på kvinners kropp, som kan føre til at mødre ikke våger å amme så lenge som de burde. Media fokuserer på hvordan en kvinne skal se ut for å bli vellykket i sitt sexliv, som igjen ødelegger for den oppvoksende generasjon, som blir tilsi-desatt og tvunget inn i et barnehavesystem, bare for å ivareta et system som er laget for en god økonomi for 10% av landets rikeste og ikke for våre barns skyld.

Alle ser ut til å bli begeistret jo lenger vekk fra naturen vi kan komme, med EKG, CT-skannere, ultralyd, termoskannere, MRI og PET, som kan finne meget subtile mangler eller ufullkommenheter, som faktisk gjør at alle mennesker kommer i en risikosone.

I mellomtiden og faktisk samtidig, kommer det stadig ny definisjoner eller nye sykdommer, slik at det blir enklere å komme med diagnoser som diabetes, astma, hjerte-karsykdommer, osteoporose (benskjørhet) og overvekt. Nivået av kolesterol, som skal være "normalt" er blitt sunket mange ganger. Kolesterol er også en moderne, gal trussel. Mest fordi over halvparten av befolkningen kan få diagnosen på en sykdom.

En slik diagnose-epidemi, har ført til en epidemi av behandlinger. Og dette, mens behandlingene ikke lykkes, får store tragiske konsekvenser, på sykdommer som i utgangspunktet hadde milde symptomer. I Norge alene blir det hvert år innlagt 800.000 personer på sykehus.

De fleste sykdommer kan kureres, men det gjøres alltid bedre ved forebygging fremfor behandling. Dette kunne spare våre skattepenger for tusenvis av milliarder av kroner, om våre helsemyndigheter kan gjøre som vår tidligere helseminister Dagfinn Høybråten har sagt, men ikke gjort: "Læring forutsetter evne til å ta imot tilbakemeldinger. En kunnskapsbasert helsetjeneste må hele tiden være på jakt etter kvalitetsforbedringer gjennom læring".

Det er faktisk meget enkelt, men, noe som våre myndigheter, leger og den farmasøytiske industrien ikke liker, da de ønsker seg økonomisk profit, fremfor en frisk befolkning!

Et godt alkalisk drikkevann uten klor, ville gjøre mirakler. Helse har med energi å gjøre og sykdommer har med mangel på energi å gjøre. De som velger å arbeide for en bedre helse vil følge dette rådet: "Se å få i din kropp alkalisk mat og nok alkalisk drikkevann og du vil oppleve underverker.

For mer informasjon, titt innom www.falcktrading.com og kjøp boken: "Hva legevitenenskapen ikke vil du skal vite".

Ramnes, den 3. oktober 2007
Erik W. Falck

produkt av oss selv. Uten våre våpen, ville han ikke ha kunnet gå til krig mot Iran; uten våre våpen ville ikke Iran ha kunnet slå tilbake. Hvis vi isteden hadde omfavnet en FN-resolusjon, som vi nå er desperat etter å få til - dvs. vi forsøker å overbevise FN om å følge opp våre selvrettede avgjørelser - ville en topp utstyrt FN-styrke med letthet kunne ha intervert i Iran/Irak-konflikten og dermed forhindret store blodsutgytelser. Men vi valgte ikke å gjøre dette fordi vi hatet Ayatollahen. Muslimske blod betyr ingen ting. Det er bare vårt blod som ikke må spilles.

Så nå har vi altså spilt verden et Frankenstein-puss og monsteret har forsvunnet. Skal vi gi oss for denne monsterfienden, som befaler at vi skal tvinge Israel til å oppgi sin illegale okkupasjon av palestinske områder i gjengjeld for at han trekker seg ut av Kuwait? Nei, sier vi, dette er to saker som ikke har noe med hverandre å gjøre i det hele tatt. Men er det virkelig slik?

Ikke nå lenger. Fordi monsteret vårt har ordnet koblingen mellom

disse to sakene for oss. Han behøver ikke vår tillatelse. Så skal vi da be for monsteret vårt, han som påstår han kjemper en "Jihad" - en hellig krig - mot oss? Ja, selvsagt! Et perfekt mål for våre bønner! Og enda mer: hvis han ber om frakken vår, da skal vi gi ham tunikaen også. Hvis han ønsker å låne, da skal vi låne ham alt det han ønsker uten betingelser. Er det mulig at han koster oss mer enn de milliarder av dollar eller så pr. måned som det koster oss å leke denne arrogante krigsleken? Vel, hvis monsteret vårt blir voldsomt, må vi holde ham i tømme, med makt hvis nødvendig, for å forhindre at flere uskyldige blir skadelidende. Men dette må ikke få lov til å bli et påskudd for en krig, som i hovedsak vil gå ut over uskyldige sivile. I likhet med Vietnam, må vi unngå å gi fattige sivile en kur som vil bli langt verre enn selve sykdommen - og som vi har lært ikke kan bli en varig kur.

Idet vi ber for våre tropper i Kuwait, la oss også be for vår nevø Saddam - et medlem av den menneskelige familie, skapt i Guds bilde, som er

havnet på villstrå i livet og skaper kaos i en liten del av verden for andre av sine brødre, kuwaiterne. La oss be for de som er rundt ham så vel som for våre egne politikere og militære, at vi vil søke etter en virkelig rettfærdig løsning på problemene. Krig er ikke svaret. Krig er nederlag for alle riktige prosesser. Saddam er skyldig og må holdes ansvarlig. Men hva med vår egen skyld, vi som skapte ham? Hvordan skal vi bli behandlet? Vi må også be for oss selv og lære en streng lekse om å spre krigsutstyr. "Så vind og høst virvelvind," sier Bibelen. Vi har sannelig sådd vind.

Å be for våre fiender - å ta Jesu ord bokstavelig - er det mest fornuftige vi kan gjøre nå. Hva om det ble gjort over hele verden på daglig basis? Hva om noen begjærte vår eiendom og vi overga den til ham? "Fordi Gud er vennlig mot den rettfærdige og den onde." Men regelen er at også vår fiende må følge en slik forespørsel på samme måte hvis han blir spurt om det. Så å overgi ens egen eiendom vil til sist ikke ha noen vir-

kelig hensikt. Ingen ville ønske å ha eiendelene til en virkelig fattig person og ingen ville være så hjerteløs at han tok fra en person som ikke hadde nok selv. Slik det var for de tidligste kristne menighetene: "Alle ville dele sine eiendeler med hverandre slik at ingen ville være i nød."

Hele konseptet med å elske sine fiender må studeres meget nøye og seriøst. Modeller for atferd må utvikles av kristne lærere og gitt til resten av verden. Bønn så vel som gjerninger som lever ut dette Jesu bud, vil bli av avgjørende praktisk betydning, både i våre hverdagsrela-

sjoner i familie, i vennkretsen og på arbeidsplassene men også på den videre internasjonale scene. Ved å se bakom nyhetsoverskriftene i stedet for blindt å følge våre ledere som bare kjenner bruken av vold og militær makt, kunne vi vise verden hvordan vi kan bli sanne tilhengere av Gud.

"For da vil dere bli sønner (og døtre) av den Høyeste."

VAR DET NOEN STOR OVERRASKELSE?

Den tidligere amerikanske sentralbanksjefen Alan Greenspan skriver i sin bok "The Age of Turbulence: Adventures in a New World" at USAs invasjon av Irak i hovedsak skyldtes de rike oljeforekomstene i landet.

Så der fikk vi den. Men et land som bare har 2 % av verdens oljereserver og forbruker 25 % av verdens oljeforekomster, trenger stadig mer fossilt brensel for å overleve.

Hvilket land blir det neste på agendaen for USA?

DOJ

Bertram D. Brochmann: *Kunsten å lese Bibelen*

Kapittel 7

Babels tårn

Forts fra forrige nr.

Jødene og pengene

I første Mosebok 11, 1—8 står følgende:

Og hele jorden hadde ett tungemål og ens tale. 2. Og da de dro fram mot øst, fant de en slette i landet Sinear, og de bosatte seg der. 3. Og de sa til hverandre: Kom la oss gjøre teglstein og brenne dem vel; og de brukte tegl istedenfor stein, og jordbek istedenfor kalk. 4. Så sa de: Kom, la oss bygge oss en by med et tårn som når opp til himmelen, og gjøre oss et navn, så vi skal spres over hele jorden. 5. Da steg Herren ned for å se byen og tårnet som menneskenes barn hadde begynt å bygge. 6. Og Herren sa: Se, de er ett folk og ett tungemål har de alle; dette er det første de tar seg fore, og nå vil intet være umulig for dem, hva de så får i sinne å gjøre. 7. La oss da stige ned der og forvirre deres tungemål, så den ene ikke forstår den andres tungemål. 8. Så spredte Herren dem derfra over hele jorden, og de holdt opp med å bygge på byen.

Det banale menneske som leser denne beretningen gjør narr av beretningen og forkaster den som noe «uvirkelig» og som noe som iallfall intet har med hans liv og de moderne samfunns virkelighet å gjøre. Den banale prest forsikrer at dette er en historie om noe som en gang har hendt og man håper kanskje på ennå å finne «stedet» hvor Babels tårn skal ha stått. Vitenskapsmannen ryster på hodet og forsikrer at det bare er en gammel «myte» som trygt kan henlegges. Det moderne menneske med sin «erfaringsvitenskap» bygger ikke lenger Babels tårn; men hos alminnelige «enfoldige» mennesker lever ennå beretningen og brukes som uttrykk for å bygge «luftkasteller» eller «luftslott». Når man bygger illusjon på illusjon så lager man et sant «Babels tårn». Filologer og etymologer (språkgranskere) gir en ganske annen forklaring på at det er oppstått forskjellige språk på jorden og således har man intet fast holdepunkt når man skal «tro» at beretningen om Babels tårn er inspirert av Gud. Vi skal ta et eksempel. Under forrige verdenskrig trengte den tyske «stat» mange penger. «Staten» opptok krigslån hos folket som beredvillig betalte sine «penger» inn til «stats»-kassen og fikk gjeldspapirer som vederlag. Folket hadde tro på «staten» og arbeidet dag og natt for «staten» og fikk hurtig sine egne penger tilbake. Så hadde man både pengene og gjeldspapirene. Da «staten» stadig måtte ha nye penger spilte «myndighetene» Tysklands nasjonalsang for folket og oppfordret til nye lån, og det ble utskrevet og oppsamlet uhyre masser av gjeldspapirer. Etter hvert mens dette pågikk, forandret begrepet *gjeldspapir* seg til begrepet «formue». «Stats»-papirer regnes ennå i dag som sikker formue. Språket begynte allerede straks å bli forvirret. Det noen kalte gjeld, kalte andre formue og hva en kalte nasjonal gjeld kalte andre nasjonal formue. Ingen kunne oppdage at «Guds ånd» steg ned fra himmelen og forvirret deres språk og begreper. Det foregikk i all stillhet inne i dem selv. Gud ånd arbeidet seg selv «nedover» til dem. Da folket hadde tømte sine lommer 10 ganger eller mer forelå det et helt «Babels tårn» av tysk «nasjonalformue». Hvis Tyskland hadde «vunnet» krigen så hadde de forlangt at «fienden» skulle betale den tyske «stat» et beløp som tilsvarte alle de tyske krigslån til sammen. Da hadde man sagt: «Der kan du se, vi tjente på krigen. Vi fikk rett som sa at «stats»-papirer var formue.» Og det tyske folk hadde med glede betalt «formueskatt» av sine «stats»-papirer. Hadde Tyskland vunnet så hadde Tysklands kunder («fienden») måttet oppta nye «stats»-lån i sine land og «formue og gjeld» var vokst tilsvarende i disse land. Da Tyskland tapte, tjente den tyske «stat» alle sine krigslån netto. Den meldte konkurs og *folket var skuffet, snytt* og bedratt av sin «molok», den tyske «stat» og av de tyske prester og statsmenn.

Det store Babels tårn falt sammen og isteden kom det et nytt. Alle priser steg og alle gledet seg fordi de ble rikere. Arbeiderne fikk «høyere lønn», endog pålegg fra døgn til døgn, så de rakk ikke å streike så hurtig som lønnen steg. Godseierne betalte sin gjeld ved å selge — først en gris for 42 millioner mark, siden var en høne like mye verdt som hele pantegjelden på godset. Dette nye Babels tårn endte ikke før man i porto på et brev betalte mer enn hele den franske krigsskadeerstatning i 1874 utgjorde.

Også dette Babels tårn falt sammen, men i mens var det tyske folk så splittet og alle språkets begrepsdannelser så forstyrret at hele folket «kom i kok». Den ene forsto ikke mer enn den andre. Det tyske folk var snytt og bedratt. Keiseren hadde jo sagt: «Herlige tider fører jeg eder i møte.» Og folket trodde ham og arbeidet, ofret og slet dag og natt som bare det dyktige og energiske tyske folk kan det. Skuffelsen måtte skape panikk og tegn til indre oppløsning. Troen på eventyret om «staten» som velgjører begynte å vakle. Det var tydelig at en «stat» som taper er en bedrager. Her måtte finnes en «prygelknabe» eller «syndebukk» som vi sier på norsk. Og denne fant man straks i jøden. Jøden hadde skylden, sa folket og keiseren.

Og dermed var grunnlaget lagt for det neste Babels tårn. «Skriften skulle jo oppfylles.» Jødene var Guds ulydige. Jødene hadde korsfestet sin Messias. «Deres blod kommer over oss og våre barn.» Mange tyskere hadde godt kjennskap til Bibelen og skriften gikk i oppfyllelse (for tusende gang?). Jeg vet ikke hvor mange ganger jødene har vært «prygelknabe», hver gang statshedenskapets illusjoner og pengepolitikkens utopier holder på å avsløre seg selv i de forskjellige folks historie; men 10, 15 ganger er iallfall jødene blitt utpekt som syndebukken ved alle anledninger når «kriger» er mislykket, eller når et eller flere Babels tårn er falt sammen. Jeg behøver bare å minne om jødeforfølgelsene i det gamle Rom, Spania, Polen, Russland, Frankrike osv. Jeg vet ikke hvor mange ganger folk egentlig vil at «skriften skal gå i oppfyllelse» før folkene lærer å oppfatte og adlyde skriftene. I 1936 reiste jeg til Wien og talte for jødene for å få dem med på — i egen interesse — å oppklare skriftene. Det var forgjeves. I Wien var det streng sensur og sannheten måtte bare sies i så «dulgte» talemåter at ingen forsto.

Da tysk nasjonalisme ble påtvunget Norge, hadde vi allerede bygd en hel del Babels tårn. Vi hadde gjort det selv, men mye etter forbilde fra utlandet. Begrepsforvirringen var blitt så stor at tysk sosialisme plutselig ble «norsk» sosialisme, og et voldtatt folk kaltes «fritt folk». Heller ikke hos oss hadde vi sett Gud fader stige ned fra himmelen for å forvirre vårt språk og begrepsdannelser. Dette besørget våre ledende menn, dvs. tidsånden selv. Jeg kjenner snart ikke et ord i vårt språk som ikke har tvedelt eller tredelt betydning. Vi skal ta noen få eksempler som vil vise dette:

Intoleranse og gjensidig sabotasje	= "Liberalisme"
Sentralvelde	= "Demokrati"
Kamp mot folkestyre, fusk med valgloven,	
Parlamentet gjenvælger seg selv	= "Parlamentarisme"
Monopoler, privilegier, karteller, syndikater	= <i>Hurra for friheten og 17.mai</i>
Terror, tvang og vold	= <i>Humanisme</i>
Organisasjonstvang	= <i>Frihet</i>
Statshedenskap og dansen om gullkavlen	= <i>Kristendom</i>
Jødedommens livspraksis, rasehygiene	
og ideologi	= Utryddelse av jødernes makt
Enorme krigstap	= <i>Enorm fortjeneste</i>
Prisstigning og dyrtid	= Gode tider
Materiell overflod	= Dårlige tider
Eksport av levnettsmidler (til underpriser)	= Spareøkonomi
Skatter og avgifter	= Voksende velstand og inntekter
Gammel klassisk villfarelse	= Radikalisme (motsatt av konservatisme)
Gjeld	= Formue
Statseiendom (røvet fra nasjonen kjøtt og blod og pantsatt i utlandet)	
Arbeidsledighet	= Nasjonalformue
Ekspropriasjonsnemnd	= Spareøkonomi
Maksimalpriser	= Forsyningsnemnd
Svartebørs	= Sikring av rikelig tilførsel
Vinmonopolets ågerpriser	= Nyordning
Pengelotteri	= Prispolti
Krigsmakt med bombeffly og torpedobåter	= Skattefrie inntekter (spillerne betaler ca. 1 mill. i skatt pr. mnd (1948))
Klassebevissthet og klassehat	= Verneskatt og forsvar
Klasseforskjell	= Brorskapsfølelse (positiv sosialisme)
Demagogi	= Likhhet
Borgerkrig og provokasjon	= Folkeopplysning
Villfarelse	= Nasjonal samling
Uorden, alles organiserte kamp mot alle	= Erfaringer og empirisk vitenskap
Blind underkastelse under fremmede	= Det bestående samfunn
Utfordring av Russland	= Folkefront og patriotisme
Internasjonal kapprusting	= Sikring mot Russland
Frykten for overmakten	= Endelig våken og oppmerksom
Voksende embetsvelde	= Organisert verdensfred
Tie og samtykke til alle folkebedrag	= "All makt hos folket selv, selvstyre"
Fremmede impulser	= "Alt for Norge"
"Sanering" av finansene	= Nasjonalt selvstyre
Mangedobling av det upersonlige forbruk	= Innskrenkning av industrien, arbeidsledighet
Forsøk på å påvise feiltagelsene	= Nasjonaløkonomi
Inspirert tale	= Negativ kritikk
Religiøst drukkenskap	= "Tungtaleri"
Offentlig fariseisme	= En særlig form for religiøs hengivelse
Sann kristendomsforkynnelse	= Sann kristendom
	= Falske profeter

Slik kunne vi holde på i det uendelige. Alle utopister og dagdrømmere har disse trekkene til felles:

De bygger alltid det ene *fantasitårn ovenpå det andre*.

Alle strever de oppover mot himlene.

Alle mener det godt og tror de kommer nærmere himlene.

4. Alle drømmer at de får sine ønsker oppfylt.
5. Alle opplever symbolene som virkelighet.
6. Ingen reagerer på det uvirkelige. All indre sensur og selvkontroll mangler.
7. Den urolige underbevissthet røper seg:

- A. I deres mimikk.
- B. I deres valg av voldsmidler.
- C. I deres offerglede og offervilje for å bevare illusjonene.
- D. I deres behov for en «syndebukk» hvis det ikke går etter oppskriften.

Blikket festet på 2009

Redaktør Tor Axelsen i Avisenes Nyhetsbyrå kommenterte årets tron-taledebatt i.

INNLEDNINGSVIS skrev han blant annet: "Det som tidligere var kalt opposisjonens debatt, ble i år like mye en debatt mellom opposisjon".

MELLOM OPPOSISJONEN – skal leserne merke seg! Det er nemlig den virkelige tilstand, og en opplysning til alle som fremdeles tror at det er noen vesentlig forskjell mellom sosialistisk og ikke-sosialistisk politikk som gjennomføres i tidens Norge. En nærmere analyse av det som i årevis har foregått – vil i stedet gi et situasjonsbilde som er

helt forskjellig. Og alt annet enn lystelig.

SKREMMENDE – er nok et riktigere ord – hvis man er tilhenger av et politisk system som er i tråd med Grunnlovens intensjoner. Derfor er det naturlig å stille spørsmålet: Hvor langt er mange manipulert bort fra et slikt samfunnssystem? Svaret er som sagt skremmende – og bør få alle norske borgere til virkelig å våkne. Og ta affære!

DAGEN ETTER ga sjefsredaktør Hallgeir Westrum i samme nyhetsbyrå sine kommentarer til statsbudsjettet for 2008. Av det som ble fremhevet – var at Norge for første gang har fått et statsbudsjett som set-

ter miljø- og klimaspørsmål i fokus.

MIN PÅSTAND – nettopp med blikket festet på Stortingsvalget-2009 er denne: Budsjett-

politikken har for lengst utspilt sin rolle! Finn derfor på noe mer fornuftig. (Et politisk parti som går inn for nødvendige reformer i den sammenheng vil være sterkt ønskelig. Også for oss hjemmesittere, som har ventet tålmodig i årevis).

OPPRINNELIG ble påstanden om at budsjettpolitikken er moden for forandring - fremsatt for noen år tilbake av Eiliv Bakke – tidligere fylkesarbeidssjef i Oppland. Han hadde lenge sett den økonomiske og politiske galskap som fortsatte etter

krigen. Som deltaker i aksjonen etter 1945 - og den ryddesjau som var nødvendig - hadde han utvilsomt gjort seg opp meninger om det totalitære system. Et forslag fra hans side for å rydde opp i vår tids uføre – utført av de samme, totalitære krefter – har jeg aldri sett noen tatt opp til debatt.

ADVOKAT KR.ALMÅS er en annen hedersmann som gikk tidlig ut og advarte mot den brunskimrede politikk som fortsatte også her i landet etter 1945. Et fornuftig forslag fra advokatens side har jeg heller ikke sett debattert av såkalt ansvarlige politikere. Ansvarlige??

UTFYLLENDE BRIKKER i det

politiske spill finnes her: <http://www.rikskanalen.net> - et nettsted som i sin tur viser til også andre – der kunnskap og faktaopplysninger fremkommer.

AV EGEN ERFARING med store deler av norsk presse gjennom mange år – ber jeg om bistand fra leserne om videre formidling av ovenstående. Noen redaktører gir nok spalteplass.

Men neppe alle. Det sier også mye om tilstandene i dagens Norge...!

Thorbjørn Andersen. Halden.

- E. Deres forbitrelse hvis noen forsøker å vekke dem. Uviljeoverfor kritikk.
- F. Deres fariseiske tvil på den «dårlige» menneskelige natur.
- G. Deres raseri og forbitrelse hvis noe går dem imot (mens de leker).
- H. Deres språklige forvirring.
- I. Deres behov for monopolisering. (Jfr. hva vi foran har påvist ang. de mest karakteristiske trekk ved drømmetilstanden.)

Vi ser altså av alt dette at beretningen om Babels tårn er en fantastisk naturtro gjengivelse i bildespråk av menneskenes ufriwillige selvnarreri. Jeg har mange års erfaringer fra diskusjoner og avispolemik, og alle mine erfaringer går ut på at man taler og skriver forbi hverandre fordi *begrepsforvirringen* er blitt så stor at de ord man bruker tillegges forskjellig betydning. Ordenes *realinnhold* og opprinnelige etymologiske betydning forskyves langsamt, «så den ene ikke forstår den andre».

Hvordan skal så livet eller den store skapelse fri seg selv for alt dette? Hva skal eller kan virkelighetens vesen foreta seg overfor uvirkelighetens fanatiske tilhengere? Det ser vi jo nå for tiden alle sammen, hvis vi har øyne som kan se og ører som kan høre. I beretningen i Bibelen står det nokså tydelig at *ånden selv «stiger ned»* og «forvirrer». Åndslivet inne i oss selv arbeider seg nedover til *tankeløshet, kritikkløshet og overfladiskhet* som i sin endelige forlengelse skaper først språkforvirring og så oppløsning. *Livslovmessigheten* sørger altså selv for at livets lov blir fulgt. Også dette skjer dynamisk. Så allmektig og uovervinnelig er Guds ånd. Så sikkert og solid er hans byggverk utført at ikke *universet med sine talløse og kjempemessige* himmellegemer bevarer seg selv fra å komme i kaos, men endog alle våre tanker og villfarelser er slik beregnet at enhver utopi oppløser og utrydder *seg selv*. «Enhver plante som min himmelske far ikke har plantet» er en livsfjern og uvirkelig plante, som i kraft av sin egen uvirkelighet «*opprykker seg selv ved roten*». Matt. 15, 13.

Hør derfor alle hedninger og utopister og alle som tror om seg selv at de er egoister: livet har god tid. Her er nok av evig stoff og evig energi og dynamikk. Bare driv på med utopiene så lenge dere har lyst til å skuffe dere selv og hverandre. Bare driv på alle sammen. «Fyll også deres fedrenes mål», men når dere engang oppdager sannheten om dere selv, så ville det forundre meg om dere ikke for egen skyld opphørte med utopiene og den misforståtte livskunst. Tenk en gang over hvor farlig den «surdeig» er som verdens Frelser advarer imot.

Folkeforbundet i Genève og nå F.N. er sikkert det største Babels tårn som verden har sett? Også der var og er hensikten god. Man vil «sikre» freden ved organisasjon. Men tenk en gang denne tanke til bunns. I alle land hadde man opplevd at jo mer man organiserte de mange kunstige interessetsetninger, desto mer motsetninger oppsto det og dess mer tilspisset ble de, fordi man tok motsetningene alvorlig som en naturnødvendig virkelighet *istedenfor å undersøke årsakene til interessetsetningene og fjerne disse*. I alle europeiske «stats»-administrasjoner hadde man legalisert motsetningene og opphøyd intriger, laster, lidenskaper og misforståelser til «politikk» og «realpolitikk». Den politiske statsforvaltning i alle land hadde utviklet seg til å bli tumleplatsen for alle særinteresser og samlingsstedet for alle slags interessetsetninger. Alle som hadde gjort det til formål å leve ved og organisere *begjer etter nestens gods* møttes i «staten» for sammen å forvalte *fellesskapets* interesser. Men var ikke dette i seg selv en utopi? Hvis alle dyr av ulveblod og ulvementalitet ble satt til å «styre» alle de andre dyrs livsinteresser, hvordan gikk det så? (Når jeg her sammenligner politikere med ulver så er det dels fordi at disse selv mener at menneskene er «dyr» f. eks. ulver og får, og dels fordi Bibelen bruker denne analogien.) Når ulvene kommer sammen, vil de da ikke dele «åtslet» mellom seg? «*Hvor åtslet er der vil rovdirene samles*», som Kristus sier. Dette hadde lang tid vært praksis i enhver «kristnet» stat i Europa. Resultatet var miserabelt. Dette innså «ulvene» selv og så ble de enige om at alle Europas «ulver» skulle ha møte i Genève for å «ordne» hele verden og for å organisere freden; Sic. Hadde det ikke nå vært riktige å si: Erfaring viser at en politisk stat er uhensiktsmessig fordi det er lettere å ordne seg og skape fred i det små og enkle og spesielle, enn i det store og kompliserte og sammensatte. Alt som hører livets virkelighet til begynner i det små. Finn først nøkkelen til vanskelighetene i det små, i det hjemlige, lokale og oversiktlige. Generaliser framfor alt ikke. Hadde ikke en slik tanke vært atskillig nærmere det riktige? I stedet sier man som så: Da villfarelsene i det en-

kelte land er vanskelig å rette på, må vi samle all europeisk villfarelse i en sal, så vil den nye sol stå opp over både onde og gode. Hvis den ene gale «stats»-mann ikke er gal nok så vil han nå kunne lære av de andre og ta med seg hele kofferten av mer galskap hjem til sitt eget land. Vi må bygge et tårn som er så høyt at det rager helt til himmelen. Der oppe fra kan vi våke over Europas fred og slå ned på enhver som skaper uro. «Da presidenten i Folkeforbundet åpnet det første møte ble det dødstille i salen. Alle følte stundens alvor», het det i dagspressen. Alle tok seg selv helt alvorlig. Tyskerne og jødene også. *Hambro* og *Mowinkel* ikke minst. Tenk for en ære. Tenk på alle de nye muligheter som åpnet seg for alle de små nasjoner. Men Satan lo så det rystet i hele helvete. «Menneskene har en ubetvingelig trang til å ta seg selv ved nesen og misforstå seg selv,» sa Satan og slo seg på folkeforbundspolitikken.

Her hjemme tigget og ba jeg om at Norge ikke skulle være med på Babels tårn i Genève. Jeg ba norske vitenskapsmenn om å si fra at livet ikke kan ordnes generelt, ovenfra og nedover, fra det sammensatte til det enkle, men at alt som er levende og virkelig, vokser nedenfra og oppover, innenfra og utover. Men også vitenskapsmennene mente å ha «historisk» erfaring for at det også fantes «trær» og planter som vokste ovenfra og nedover. Slike planter finnes ikke i naturen og det ble min misjon å fortelle folk om Frelserens livsorientering, og denne planten ville bli opprykket ved roten. For det var bare «Babels tårn» som gikk igjen. Utopistenes verdensbilde som manifesterte seg. *Henrik Ibsen* ville sagt: «*Avgrunnen skyter blomster. Natten forråder seg selv.*»

Jeg har oppfattet Bibelen som en lærebok i samlivskunst. Men norske stortingsmenn gråt av glede og takknemlighet fordi de fikk delta i «Norges høytidsstund» da Norge fikk lov å være med å organisere verdensfred og spise kirsebær med de store. Så forskjellig kan vi mennesker lese Bibelen; så forskjellig kan vi oppfatte begreper som fred, frihet, rettferdighet, osv. Så forskjellig kan vi se på «realpolitikk, virkelighet og fantasivirkelighet».

«Jøssinger» er et navn som de nordmenn bærer som trodde på Babels tårn i Genève. Det er selvfølgelig og rimelig at de ble alvorlig skuffet og forbitret da Babels tårn falt. Det føltes nesten som en sjikane eller fornærmelse og nå måtte de finne en «prygelknabe». *Selv kunne de ikke ha skylden?* De hadde kanskje selv takket sin gud for Folkeforbundet. Det ville være å fornærme Gud selv å innse at deres gud hadde narret dem. «Disse satans tyskere,» sa de. «Hvis ikke tyskerne var kommet,» sa de. «Vi hadde det da relativt godt før tyskerne kom» osv. Det faller ikke Jøssingen inn å erkjenne at hans prester og autoriteter hadde «tatt feil» og forført dem. Hvis en tysk soldat forførte en norsk pike var det tusen ganger verre enn om «kirke», universitetet, presse, skole og «stat» hadde forført hele vårt norske folk. Nettopp slik er Babelstårnet dypt forankret i vår natur Den mange tusen år gamle beretning i første Mosebok er altså så verdifull at vi får tilgi de gamle patriarker deres små og store lettsindigheter og utsvelvelser når vi tar i betraktning den åndelige rikdom, *det veldige åndelige aktiva som deres bibel inneholder*.

Jøssingene vil aldri finne fred i sin sjel før de går i seg selv og ser den tyske invasjon i Norge under annen verdenskrig som et utslag av livets egen lovmessighet. Det var en utakknemlig rolle livet ga tyskerne å utføre i Europa. «Men Gud ga dem i sitt hjerte å utføre sin vilje.» (Åp. 17, 17.) Tyskerne visste ikke selv hva de egentlig gjorde eller hvorfor de gjorde det. De var et redskap i tidsåndens hender. Å erkjenne dette betyr det første skritt til frelse. Erkjennes det ikke, så blir det neste og det siste meget verre enn det første. Vi har vår skjebne i våre egne hender, men vi har svake hender for tiden, for vårt livsbilde er en «tåke» og en svart natt. *Forførelsens* ånd sitter der den ikke bør sitte — på hellig sted — på samfunnets tempeltinde. Det er derfor å frykte at det neste store Babels tårn skal bygges snart. «Egoistene» vet ikke bedre, stakkar. Djævelen baktaler dem hver søndag i kirken og hvert døgn i dagspressen.

I mangfoldige år har jeg her hjemme vitnet for mine landsmenn at militærkrigen bare er en forlengelse av handelskrigen. Tanks og flymaskiner er bare «forlengelsen» av pengeskap og regnemaskiner. Pristilbudenes forlengelse er krigserklæringer. *For når alle vil kjøpe billig og selge dyrt så er alle i ubevisst krig med seg selv*. Det er bare tøylesløs fantasi å tro at man kan bedra andre uten å bedra seg selv. Det er derfor at en biskop i Bergen sa i sin endeløse uvitenhet at det var til «ære for Guds navn» når man på ære og samvittighet skrev under på at man hadde hatt virkelig fortjeneste. Men den ureflekterte «selvhengivelse» til mammon og «staten» er menneskehetens svøpe. *Det er ingen fortjeneste*. For når det som du kaller fortjeneste er bedrag og selvbedrag, hvor stort blir da selvbedraget? Jfr. Jesu lære: Når lyset i deg er mørke, hvor stort blir da mørket? Matt. 6, 2, 3. Les også profeten Esaias 5, 20: Ve dem som kaller det onde godt og det gode ondt, som gjør mørket til lys og lys til mørke.

ANDERS RYSTE: SAMFUNNSLIV 1997:

Sant samfunnsregnskap

Japanserne driver landet sitt som skulle det være en bedrift, og de fører sannsynligvis da nasjonalregnskapet sitt ut fra en slik synsmåte. Nok er det kanskje ikke akkurat slik vi tenker når vi idag her i Norge er begynt å betjene oss av slike regnskaper. Skulle vi imidlertid ta feil, – at i Japan gjør de det på samme måten som hos oss, så har imidlertid økonomiprivatvinneren, professor Ragnar Frisch, avslørt seg selv, når han kunne fortelle at han i sine modeller til samfunnsregnskap ikke våget å ta med omkostningskonto. Hvem var han redd for? Han var redd for politikerne, skal man ha uttalt til dosent Amund Hønningstad.

Sannsynligvis skriver ideen til vårt nasjonalregnskap seg fra Dybwad Brochmann. Prof. Frisch har uttalt at han fikk nyttige impulser ved

lesning av Brochmanns bøker. Prof. Johan Vogt uttalte seg nærmere om dette. Men når omkostningskonto ikke er tatt med i modellene, og hvis det er slik at Frisch's modeller danner eksempel for vårt nasjonalregnskap, da må det nødvendigvis bli et såre misvisende regnskap, om det i det hele tatt kan kalles noe slikt.

Skal det gis navnet nasjonalregnskap til bruk for oppstillingene av våre nasjonalbudsjetter, er det her minst like nødvendig som i våre private bedrifters regnskaper å få plassert postene på den siden i balansen hvor de rettelig hører hjemme. Intet kan utelates, aller mist omkostningskonto. Alt taler for at Frisch har avstedkommet et falskt regnskap. I artikkelen i Aftenposten for en tid tilbake har prof. Erling Pettersen antydnet noe lignende. Når det f. eks.

føres opp inntekter fra bilparkometre og fra rydding av gater og veier etter store snøfall som økning i nasjonalformuen, så kan en spørre seg om dette virkelig kan være kommet fra riktig postering.

Uten tvil rører vi her ved falskheten i oppstillingene i vårt nåværende nasjonalregnskap. Når regnskapet bygger på slike oppstillinger, er ikke samfunnets omkostningskonto blitt riktig vurdert. Det var fortjenestfullt av prof. Frisch å anlegge mer økologiske betraktningmåter i vurderingen av samfunnets økonomi. Forsåvidt kan han regnes som en pioner. Finansøkonomi er ikke det samme som den økonomi et folkesamfunn lever av. Denis Healy kan ha rett når han trøster sine meningsfeller med at pengemakeri er ikke det samme som gode fabrikker, gode arbeidere og råstoff for produksjonen. Det har England nok av fremdeles, meiner Healy. Det er bare det at århundregamle, vedtatte økonomiske konvensjoner ikke så lett lar seg ta bort eller endre for et godt ord.

Likevel er det liten grunn til å la det gale forbli galt. Også professorer kan forløpe seg. Vårt nasjonalregnskap er et så nyttig redskap for å få stilt opp våre finansbudsjetter at alle feil bør rettes. Vet vi f. eks. ikke hvor mye fisk vi anslagsvis kan trekke inn fra havet, hvor mye poteter og grønnsaker vi så noenlunde kan regne med og hvor mye industriproduksjon av forskjellig slag som vil kunne tilflytte markedet fra budsjettår til budsjettår, ja så vet vi heller ikke hvor stor administrasjon vi kan tillate oss eller hvor stor lærerstaben skal være. Kun den virkelige produksjonen kalkuleres. Ut fra disse kalkylene kan vi vite hva vi privat kan forbruke. Men dessverre mangler omkostningskontoen i våre offentlige regnskaper. Dermed vet vi ikke hva vi kan forbruke *totalt sett*.

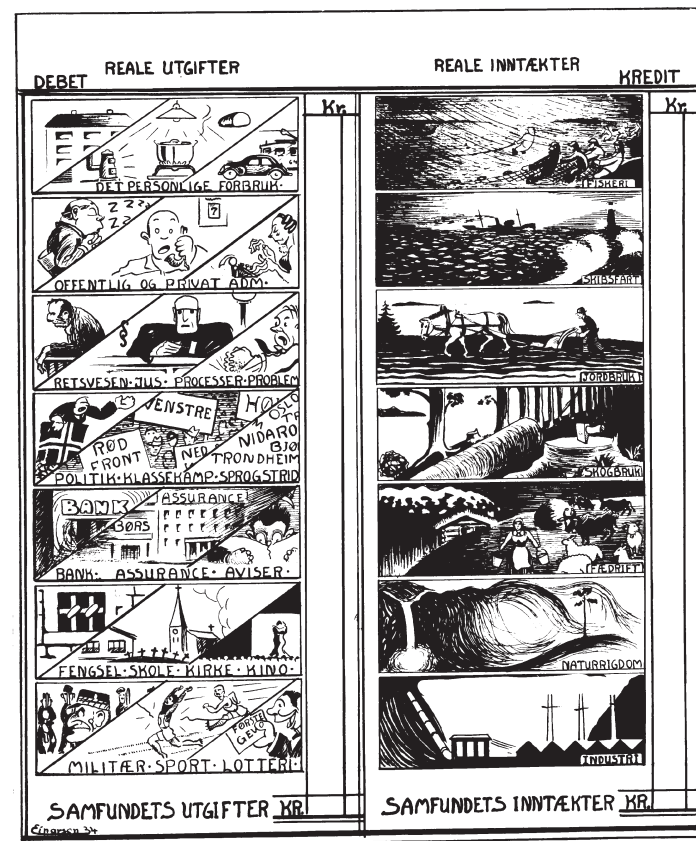
I et lite utviklet samfunn kunne vi mer leve på slump, noe vi mindre og mindre kan tillate oss ettersom tiden går, fordi vi mer og mer kommer inn i et så arbeidsdelt og differensiert fellesskap. Som en organisme krever sitt pålitelige regnskap, slik kre-

ver også samfunnet sitt. Nok ikke fordi her skal innføres tvangsplanlegging etter russisk eller kinesisk mønster, men fordi vår politiske prioritering skal bygges på fast grunn og ikke som nu på rent skipper-skjønn. Et pålitelig nasjonalregnskap ville f. eks. straks kunne fortelle oss hvor stor arbeidsuke vi fra tid til tid trengte eller hvor stor skogsavvirkning. I dag fattes slike beslutninger ut fra politiske LO-krav og helt blinde konjunkturforestillinger.

Når vi her setter et klart skille mellom finansøkonomien – f. eks. skatteinntektene til kommune, fylke og stat – på den ene siden og samfunnsøkonomien – økonomien i form av produksjon og forråd som samfunnet trenger for å leve, på den andre siden, så er det nettopp for å få klartest mulig frem at vi her har å gjøre med to slags regnskaper. Det ene – skatteregnskapene sammen med avgiftsregnskapene som danner grunnlag for finansbudsjettene. Det andre – samfunnsregnskapet som danner

basis for et pålitelig oppsatt nasjonalregnskap. Skatte- og avgiftsregnskapet er underlagt menneskenes forestillinger om penger, bevilgninger og såkalt styring, noe som igjen påvirkes av gode og dårlige tider, kort sagt menneskelagede forhold som samfunnsøkonomien, vår virkelige økonomi, vel reguleres av idag, men i seg selv er ganske uavhengig av. Hverken fiskens formeringsevne, skogens vekstevne eller vår tekniske produksjonsevne er underlagt noensomhelst konjunkturrelle hensyn.

Et slikt skille gjør sitt til at vi kan endre finansøkonomien i flukt med den tekniske utvikling. Vi vil f. eks. ikke lenger finne på å gjøre det omvendte, slik dessverre utviklingen artet seg i mellomkrigstiden, da kaffe ble kastet på havet, korn ble brent og melk ble slått i rennesteinen i den hensikt å berge en sviktende finansøkonomi, med det resultat av verden tørnet sammen i den grufulle andre verdenskrig.

BERTRAM D. BROCHMANN – den store sosial-reformatoren i Norge

Bertram Dybwad Brochmann (1881-1956) var prestesønn og utdannet gartner. Han reiste land og strand rundt og prekte om en ny samfunnslære. En lære som talte Staten og Kirken midt i mot.

For Brochmann var statsmakt, pengemakt og religion menneskehetens nye avguder. Disse molokene som han kaller dem, knebler friheten og folket. Brochmann bygger sin nye samfunnslære på en radikal forståelse av Kristus og evangeliene.

Brochmann innførte i sin samfunnslære begreper som "to slags fantasi" (den ukontrollerte og den kontrollerte) og "to slags virkelighet" (den objektive skapt av Gud og den relative skapt av mennesker). Gjennom 40 år utga han mer enn 40 bøker om sin nye samfunnslære. Det vakte stor oppsikt da han i sitt åpne brev til Adolf Hitler i 1937 gir uttrykk for at Hitlers undergang er viss, hvis han fortsetter å følge det makt- og voldsprinsipp han hadde slått inn på. Brochmann hadde dessuten også hjulpet den jødiske Helene Harand i hennes kamp mot Hitlers jødeforfølgelser, og han hadde holdt offentlig foredrag om dette i Wien. Brochmann var derfor uønsket i Berlin.

Så bryter 2. verdenskrig ut, og noen måneder senere står tyskerne etter et kappløp med engelskmennene som okkuperer av Norge, mens Konge og Regjering rømmer til England med gullbeholdningen og lar folket i stikken. Om dette sier Brochmann sin hjertens mening i et radioforedrag i juli 1940 - mer enn en måned etter at krigstilstanden mellom Norge og Tyskland var opphørt ved den norske hærs kapitulasjon, og okkupasjonsstilstand var inntrådt. Han angriper også Englands kyniske holdning overfor Norge. Hensikten med Brochmanns radioforedrag var for det første å motarbeide Quisling, dernest å fremheve Hitlers riktige økonomi-politikk mot plutokratiet. Dette for å komme på talefot med okkupasjentene som han hadde tett inn på livet, og for med det å skjerme sine tilhengere i Norge. Han var den første politiker som tok Jesu budskap om å "elske sine fiender" og ikke bare gå én mil med dem, men to, alvorlig. For dette ble Brochmann etter krigens slutt tiltalt og dømt ved det "rettsoppgjør" som av den tilbakevendte Regjering ble iscenesatt overfor 99.000 nordmenn. Brochmann tok som de tusenvis av andre sin fengselsstraff som et utslag av den politiske forfølgelse han var utsatt for. Av ukjente årsaker ble han brått sluppet ut av arrest etter knapt 6 måneders soning.

I sin bok "Til mentalundersøkelse" (1947) beskriver han dette årelange mareritt som norske myndigheter utsatte ham for. "Rettsaken mot B.D.B." (1947) viser i sin fulle bredde hvor parodisk det hele var.

Samfunnsliv

Redaksjon og ekspedisjon
6150 ØRSTA

Abonnement i hele Norden
Kr. 500,- pr år
kr. 250,- pr halvår

Annonsepris kr. 4,- pr mm
l. side kr. 4,50 pr mm

Abonnement kan tegnes
ved poststedene eller
direkte i ekspedisjonen

Sats og trykk:
Møre-Nytt, Ørsta